

raiguer.

NUM.5. MAIG 84

75 PTES.

R E V I S T A

LLOSETA - INCA, CARRETERA SENSE FI

FOTO ESTUDIO

ALEXANDRO

FOTOS CARNET AL INSTANTE
REPORTAJES FOTOGRAFICOS
Y EN VIDEO

NOVEDAD: RETRATOS EN
BLANCO Y NEGRO

REPRODUCIMOS FOTOS
ANTIGUAS

EL ORDENADOR FAMILIAR CON COLOR Y SONIDO.

PUNTO DE VENTA AUTORIZADO

• ALEXANDRO, C/. Pau, 42 - INCA

El God Rubí

Actuación en vivo
miércoles
sábados
y domingos

C. Antoni Rubí, 7
Tel. 504631
INCA

INFORMAR

La total absència de política informativa en el si de l'Ajuntament d'Inca col·labora d'una manera definitiva a completar la imatge rigorosament tercermundista que diversos sectors del poble tenen de "La Sala". La informació que genera la nostra més alta institució ciutadana es dona "tard, malament i mai", com manen les més ortodoxes lleis de la incompetència. I el que és més trist del cas és que els responsables d'aquest desgavell són tant els polítics del grup majoritari com els funcionaris adscrits a la secretaria de l'Ajuntament, és a dir, els dos col·lectius més importants de la Casa Gran.

La frivolitat amb la qual els esmentats personatges entenen el problema és tan absoluta que "per se" dona idea de la seva entitat, política i professional. Els polítics s'han compromès a una tasca important amb el poble d'Inca. En les democràcies desenvolupades, el polític responsable manté un constant "diàleg" amb l'electorat a través de la premsa i aquesta, informa del que passa i troba facilitats per tal de descobrir el que no és diu. A Inca s'imposa un altre model: el de les repúbliques bananeres. Sols el favoritisme masclista i grosser mou els nostres regidors a obrir lleugerament el calaix dels seus/nostres assumptes, a certa premsa. El gran perjudicat és, mentrestant, el poble que sap el que passa quan els polítics volen que se sàpiga. Un procediment semblant a ciutats com Palma, per exemple, és totalment impensable.

Quant als funcionaris, no podem oblidar mai que tenen una doble servitud: al poble que els paga (i molt bé, en segons quin cas) i als polítics o al polític que segons el temps és el seu cap immediat. Un funcionari, per molt alt que sigui el càrrec que ocupi, no és cap virrei i es extraordinàriament discutible el seu dret a "passar" informació municipal. Inca és almenys una de les poques ciutats on això és moneda corrent.

L'actitud i la missió d'un informador és clara: cercar la informació vertadera allà on es trobi. Els seus mitjans no poden ser idò, mai criticats.

El cas dels altres col·lectius esmentats és ben diferent. Els funcionaris, per una banda, estan donant una imatge totalment contraposada a la disciplina i la dedicació amb la qual se suposa que s'afanyen a la seva feina. Els polítics per la seva part, fan pensar que si en aquests aspectes actuen amb favoritismes tan descarats tenen en molt poca vàlua l'opinió pública i el dret a la informació recollit en la Constitució.

EDITORIAL

SUMARI.

Editorial	pàg. 3
Cartes Obertes	pàg. 4
Opinió. Calzado, reconversión y reforma; Pepe Navarro	pàg. 5
Municipal. Pressupost '84	pàg. 6 i 7
Laboral: Dificil Negociació	pàg. 8
Cap de cantó	pàg. 9
Línia calenta: Bonet de Sant Pere	pàg. 10 i 11
Es Raiguer. Lloseta i Selva.	pàg. 12 i 13
Aparador	pàg. 15
Informe: Ambulatori	pàg. 16 i 17
Es Molins d'Inca. Per Joan Huguet	pàg. 18 i 19
Plana Verda. Els Benaventurats	pàg. 20
Sa nostra cuina. Vins a la carta.	pàg. 21
Llunari El còmic (Entrevista)	pàg. 22
ESPORTS.	
La natació, protagonista	pàg. 23
El "Jogging".	pàg. 23
La Pista cubierta	pàg. 24 i 25
Primo Camera, un campeón que compraba sus zapatos en Inca	pàg. 26
CULTURA.	
Signatura. Per Pep Matas	pàg. 27
Crítica d'Art. Per Antoni Rodríguez	pàg. 28
Llibres.	pàg. 29
POPULARS D'INCA/84	pàg. 30 i 31

RAIGUER - Revista núm. 5 - Any II. Maig 1984.

Redacció i confecció: Maria A. Viñuelas, Margalida Llobera, Xisco Mulet, Joan Ramis, Antoni Mercader, Nena Ferrer, Biel Amer, Patricio Candia, Gaspar Salom, Pepa, Paula Valriu.

Col·laboradors: Gabriel Serra, Ramon Rosselló, Miquel Puigserver, Pep Matas, Joan Huguet, Juan Morena, Antoni Rodríguez.

Supervisió lingüística: Catalina Valriu i Sebastià Llabrés.

Fotografia: M.A. Quetglas.

Administració: Margalida Llobera

Distribució i Suscripcions: Pepa

Publicitat: Olga Cadavid. Tel. 50 25 40.

Composició: Charo Fuster.

Director Periodista: Josep Ma. Ramis.

Inca - Dep. Legal P.M. 690 - 1983 - Impres a Edicions Manacor S.A.

Direcció: Bisbe Llompart, 123-2o. Tel. 50 25 35 - Apartat 302 - INCA.

Cartes obertes

CIUTATS I POBLES

Hi ha termes de població que, per la seva extensió, mereixen l'anomenada de ciutats. Això no basta i massa sovint el comportament de les seves gentes els converteixen en simples pobles grans. Molt desenvolupats, això sí, però pobles al cap i a la fi. Em ve a la memòria aquest pensament quan parl d'Inca i veig la destrossa que sovint és fa a Inca. També pens en això en altres ocasions, però pentura podran esser motius d'altres cartes.

Voldria fer, simplement, referència a la pobresa arquitectònica d'Inca. Lo poc que queda pareix que molesta i es va tombant com qui destrossa castells d'arena. La fesomia d'Inca no és ja la d'un poble mallorquí, sino que ciutats com la nostra es poden trobar, talment a qualsevol part de l'Estat espanyol.

I com a mostra, basti comentar breument el cas de la plaça de l'ajuntament.

On abans hi havia un característic "çuiosc" de música, ara s'alça un incompreensible i despersonalitzat monument al ciment i al mal gust i sense cap gràcia. Mentres tant diuen que l'anterior monument ha anat a "fer les amèriques". Trist i únic destí per a tot allò que de valor té el món occidental.

LLORENÇ VIDAL

ENDAVANT!

Tan sols unes retxes per animar-vos. Des de que RAI-GUER ha sortit al carrer, són moltes les crítiques que heu rebut. Vull dir que hi ha coses de la revista que no m'agraden massa, però que les crítiques que vos posen son, de vegades, ridícules i que, en concret, les del "Diario de Mallorca" tan sols evidencien una campanya contra la "premsa forana", vertaderament indignant.

ANTONI GARCIES
LLUCMAJOR

LA PENYA BARCELONISTA D'INCA DONA UN ME A LA RESIDENCIA D'ANCIANS

El passat mes d'abril, els directius de la "Penya Barcelonista d'Inca" feren lliurament d'un mè de trenta quilos a la "Residència d'Ancians" d'Inca.

L'animal havia d'haver estat el premi d'un sorteig del qual no és va vendre el billet del número premiat, per la qual cosa l'esmentada penya decidí donar-ho a una institució benèfica.

A l'acte de donació assistiren el batle, Antoni Pons, president del Patronat de la Residència, el seu regidor encarregat Joan Llabrés i el regidor Antoni Martorell, així com la superiora-directora i una representació d'ancians.

foto estudi HOMS

- fotografia i video
- de noces, comunions
- i bateigs
- reproduccions de
- fotos antigues

palmer, 8

inca

Heladeria
LOS VALENCIANOS

Especialidad en
granizados y helados artesanos

mayor 23 tl. 504793 inca

boutique
infantil

BORN, 6 Tel. 50 14 05

INCA

Que la situación del sector del calzado no es la misma que en la década de los 60 es algo obvio; la crisis generalizada a partir del 73 empezó a afectar también a este sector tan importante para nuestra comarca si bien aquí los efectos de esta crisis empezamos a sentirlos un poco más tarde. Analizar aquí el origen y efectos de esta crisis sería interminable, teniendo en cuenta que esta ha sido y es la tarea junto con la de buscar alternativas de una comisión de seguimiento en la que están representadas patronal, sindicatos y administración. Pero mientras en dicha comisión se discuten y elaboran las medidas de aplicación y ayuda (financieras, tecnológicas, de comercialización, laborales, etc.) el número de empresas que cierran y que por otra parte han demostrado escaso interés por acogerse a las ayudas de la reconversión, es cada vez mayor. Es cierto que en muchos casos la aplicación de ayudas además de lentas son insuficientes, pero no es menos cierto que la mayoría de empresas provocan su descapitalización y endeudamiento sobre todo con los organismos públicos y con los trabajadores, declarándose insolventes y apareciendo con otra denominación con un número más reducido de trabajadores y favoreciendo el trabajo sumergido.

Es claro pues que la mayoría de empresas han optado por su sistema particular de "reconversión", llámense despidos, suspensiones y quiebras más o menos apañadas o el cierre sin más y a las brevas, y no por un sistema global y negociado con las partes implicadas. Por todo

ello se puede decir que en el tema de plantillas está sobradamente reconvertido todo lo reconvertible.

Debería abandonarse la idea por parte de quienes la tengan de que las soluciones del sector consisten en ajuste de plantillas y la generalización del trabajo sumergido, ya que ello no hace sino provocar antes o después un mayor malestar social. Y para quienes no estuvieran dispuestos a abandonar determinadas actuaciones claramente antisociales y fraudulentas debiera existir una legislación suficiente que persiguiera y condenara tales prácticas. En este sentido se hace cada día más necesario una profunda reforma fiscal, penal y tributaria que garantice la contribución de todos en la salida de la crisis y evite el fraude.

No obstante queda claro que siempre mejor que fuera a través de un esfuerzo por parte de todos, los trabajadores en su moderación salarial que ya llevan años practicandola, las empresas con su inversión y la administración con la concesión de ayudas a quienes se comprometan a realizarla, la fórmula que permitiría un desarrollo tecnológico, la ampliación de mercados, la fabricación de un producto de calidad, etc., en definitiva poner las bases para la superación de la crisis. Mientras lo conseguimos esperemos que al menos la subida del dólar sirva para incrementar nuestras exportaciones y que de los parados del sector se preocupen desde Ayuntamientos a administración a colaborar en su recolocación.

JOSE NAVARRO

calzado — reconversión y reforma

dansa
→ jazz
→ expressió
→ ioga
→ gimnasia

**Estudi d'Expressió
i Dansa**

c/ dr. miguel servet. 21 - inca

PELUQUERO UNISEX

Calle Martin Medico, 20 · Tel. 503013 · Inca

Para mayor comodidad RESERVE HORAS

municipal

Què fa l'Ajuntament amb els dobers que per una banda o l'altra li entregam? Cada any s'elabora un pressupost municipal, com el que fa poc s'ha aprovat a un ple de l'Ajuntament, que fa una previsió dels dobers que s'ingressaran durant l'any i la manera com es gastaran.

Enguany el pressupost de l'Ajuntament d'Inca puja a 342 milions de pessetes dels quals 58 milions es destinaran a inversions o sigui a distintes obres com poden esser l'ampliació de l'ajuntament o l'inici de la instal·lació d'una nova xarxa de subministrament d'aigua. Si miram enrera veim que el pressupost de l'any passat era de 285 milions dels quals 28 es van renen destinar a inversions. Per tant, hi ha hagut un augment considerable que es deu a uns majors ingressos per part de l'Ajuntament.

D'ON VENEN ELS DOBLERS?: DE LA NOS I RA BUTXACA ES CLAR!

Els impostos i les taxes que pagam són la principal font d'ingressos de l'Ajuntament, a més de la quantitat que li entrega l'Estat com a participació dels impostos de la benzina i altres carburants (derivats del petroli) i que enguany ha estat de 117 milions de pessetes.

Enguany no han pujat molts d'impostos, tan sols la contribució territorial urbana, l'impost de circulació de vehicles i la taxa de recollida de fems. L'Ajuntament ha posat en marxa una nova gestió en el cobrament dels impostos: s'ha posat més dur. Abans d'apu-

Presupost '84

jar-los intentarà que tothom els pagui. Utilitzarà tots els mitjans legals per obligar a pagar els qui no paguen i revisarà els padrons per passar factura a tots aquells a qui actualment no se'ls passa per qualsevol concepte. Ha estat important en aquest aspecte la revisió dels comptadors de l'aigua que estaven avariats, i la seva substitució per altres de nous.

Com a dades que poden interessar direm que els ingressos per impostos directes pugen enguany a 89 milions: 20 per llicència fiscal de l'impost industrial; 45 per contribució territorial urbana, amb un augment de quinze milions respecte a l'any passat; 15 per l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys (plusvàlua per

transmissions dels terrenys), etc. Per impostos indirectes va ingressar 24 milions, dels quals 20 corresponen a l'impost sobre circulació de vehicles. Les taxes suposen uns ingressos de 108 milions. Les més importants són les d'aigües, 23 milions; fems, 25 milions i clavalleries, 8 milions. Assenyalar, finalment que la contribució territorial urbana, la cobra ara un recaptador, si bé pareix ara que els pròxims anys la cobrarà l'ajuntament mateix.

I EN QUE GASTEN TANTS DE MILIONS?

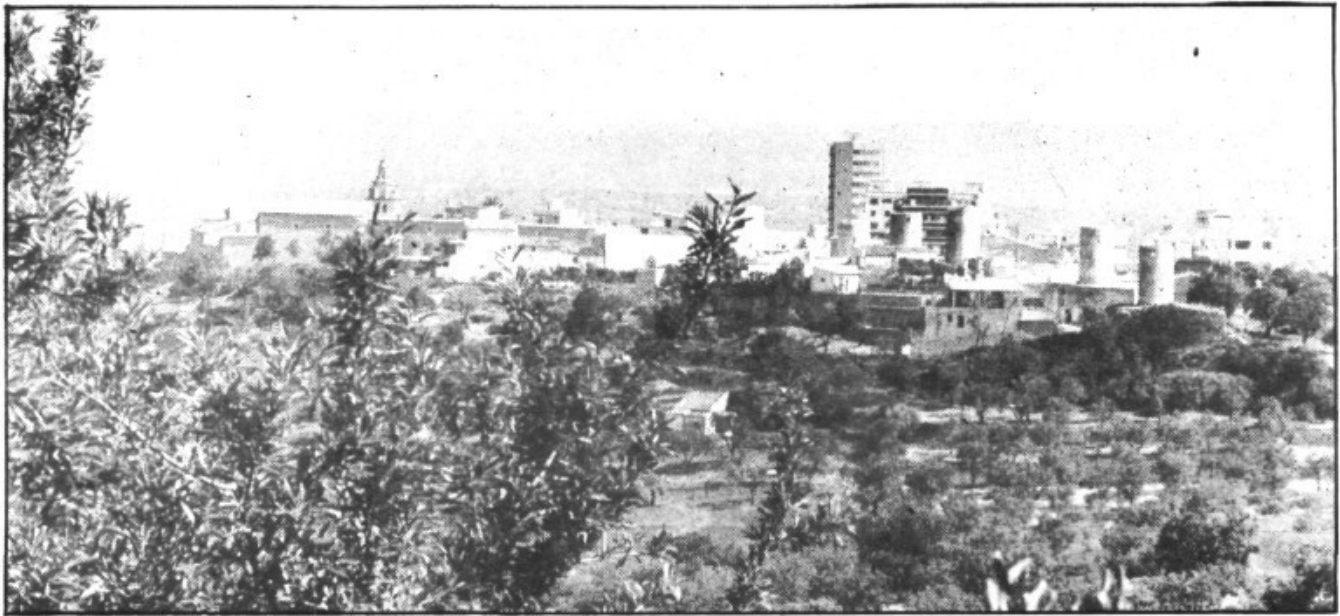
Les despeses més grosses que hi ha són les de personal: 145 milions en sous, assegurances socials i pensions, en total un 42 per cent del pressupost, quasi la mitat. L'Ajuntament d'Inca té actualment 63 places de funcionaris, inclouent les vacants que s'han de cobrir per oposició, i 34 places de personal laboral, o sigui amb un contracte com

rosella

**llenceria
brodats**

carrer major, 20 -inca

si fos amb una empresa. En total, 97 places de personal fix. I a més, quinze places de personal contractat, no fix sinó amb una duració limitada del contracte o amb una assignació gairebé simbòlica.

L'altre capítol important és la compra de béns corrents i serveis, que puja a 123 milions. Els serveis que costen més perquè funcionen són els fums, 23 milions; el subministrament d'aigua, 20 milions; enllumenat, 19 milions; vies públiques; 6 milions; i clavegueram i depuradora, 5 milions. El servei de recollida de fums funciona a través d'un contracte amb una empresa privada, "Ingeniería Urbana SA", sense que s'hagi fet encara un estudi sobre la possibilitat de municipalització del servei, cosa que sembla difícil. Mes de la mitat de l'aigua que consumim ens la subministra una altra empresa: "Aguas Potables de Mallorca SA".

Es destinen molts pocs doblers a educació, assistència social, sanitat, cultura. Es cert que els diners de què disposa l'Ajuntament són limitats i que la sensibilitat cap a aquests temes és cada dia major, però es podrien fer moltes més coses. I no es tracta tan sols de destinar més diners sinó de tenir les idees clares sobre allò que es vol fer i això és el que no hi ha: idees clares. A l'assistència

social encara se l'anomena "beneficència" en el pressupost i se li destinen un milió cent mil pessetes de les quals sis centes mil són per contractar un assistent social a mitja jornada i cinc centes mil per a medicaments per als "pobres" i altres "l'limosnes". Allò que fa falta, i ja ho hem dit aquí, és un pla seriós d'assistència social. Es ridícul, per exemple, que a Inca es contracti un assistent social tan sols per a mitja jornada. La Residència de Vells ens costa quasi 900.000 pessetes i el Club del Pensionista quasi 700.000 sense que s'hagi plantejat la possibilitat que aquests centres passin a dependre d'algun organisme de l'Estat. A sanitat les despeses són d'un milió de pessetes, destinades al Centre de Salut. Realment pobre, el pressupost de sanitat. Respecte a cultura la cosa està molt desdibuixada. Sabem que es gastaran 750.000 pessetes en llibres per a les dues biblioteques; que hi ha un milió de pessetes per "otros servicios culturales y recreativos" però, el que hem dit, idees clares, molt poques. Fixem-nos, per exemple, en el cas de les festes a les quals es destinen quasi cinc milions, a més de dos milions i mig per al Dijous Bo, i tots creim, encara que esperam una altra cosa, que simplement es repetiran les de l'any passat i les de

l'any passat s'altre. A educació es destinen tres milions quatre centes mil pessetes, la major part per a conservació, manteniment i reparacions dels dos col·legis públics: Llevant i Ponent. I això que l'any passat, aquesta quantitat es va haver de gastar en altres coses perquè no es va emprar.

QUINES OBRES ES FARAN?

Enguany tots els partits polítics de l'ajuntament han aprovat el pressupost d'inversions, que puja a 58 milions. Creim que si hi ha hagut aquesta unanimitat es deu al fet que la majoria municipal d'UM s'ha decidit a la fi a emprendre obres d'infraestructura, com la instal·lació d'una nova xarxa de subministrament d'aigua potable, obra que s'inicia enguany amb un cost de 18 milions. A més es farà un sondeig a la finca de Es Serralt, propietat de l'Ajuntament. Una altra obra, la reforma de la casa consistorial, suposarà unes despeses de 24 milions de pessetes i dos milions més per al mobiliari. Aquesta reforma ha vengut imposada per unes obres d'ampliació que s'estan fent i uns projectes aprovats. Així i tot s'ha intentat disminuir el cost del projecte ja que s'ha considerat excessiu. L'alt cost d'aquesta obra

ha impedit que es duguessin a terme altres molt necessàries com són la reforma de l'escorxador municipal, les clavegueres o la mateixa xarxa de subministrament d'aigua. Altres obres que sí que es faran són l'asfaltat del carrer del Tren, (dos milions de pessetes), millores en el mercat cobert (un milió sis centes mil), construcció de clavegueres al carrer d'En Santiago Russinyol (un milió vuit centes mil) i il·luminació del sector del cementiri (un milió dues centes mil) i de les pistes de bàsquet i bàdminton al poliesportiu (tres milions, amb una subvenció de la mitat) i adquisició de maquinària per a la brigada d'obres (tres milions).

En resum, un pressupost amb un gran augment, el 20 per cent, respecte a l'any anterior. Un pressupost en el que no es veu encara una política definida i pròpia per part de la majoria municipal d'UM. No se sap encara molt bé a on va i menys encara en alguns temes ja mencionats (educació, assistència social, cultura, sanitat) Sí que es veu una voluntat de serietat en el cobrament dels impostos i un sentit bastant realista de les necessitats d'Inca en matèria d'infraestructura en el pressupost d'inversions.

JOAN RAMIS

Foto Quetglas

DIFICIL NEGOCIACIO

de preus al consum (devers un 13 per cent) dels sindicats. D'aquesta manera, arribats al que podríem dir una verdadera base de negociació, s'han decantat ues postures entre els sindicats.

Una, dona per bo l'increment indicat, acorda l'establiment d'unes comissions paritaries de control del cladestinatge, i accepta l'establiment d'uns anomenats "nivells" a dins les tables salarials. UGT i USO propugnen aquesta sortida, i acaben de signar un principi d'acord amb la FICE que així ho estableix. Però això està lluny de ser el conveni.

Sí, perquè per altra banda hi ha la postura de CC.OO. que accepta el 8 per cent d'augment, amb un però important: que es produeixi l'equiparació de la dona, sinó en un 100 per cent, almenys en la major mesura possible. Per això mateix s'oposa a l'establiment dels esmentats nivells. En què consisteixen?

LA SEGONA MANIOBRA LEGAL

Aquests nivells vendrien a substituir les antigues tables per homes i dones. Es

a dir, canviarien els noms, però tornarien quedar els treballadors separats en tables més altes i més baixes, per aplicar a qui ja es pot suposar. Si això passés endavant, la sentència favorable que hem comentat quedaria a la pràctica en no-res.

A més CC.OO. no concedeix efectivitat a les comissions de control paritaries del cladestinatge, tenint en compte que els seus acords han d'esser unànims per tenir validesa. Basta s'hi oposi una de les parts perquè quedin bloquejats. Per tant es tractaria més d'omplir amb ornaments que de donar un contingut vertader.

PROPOSTES ACTUALS

La proposta de CC.OO. és realitzar una consulta de tipus referèndum entre els treballadors, demanant-los si estan disposats a acceptar la signatura del conveni admetent que la discriminació continui, o no signar-lo. En aquest segon cas la sortida seria —si els altres dos sindicats segueixen en la postura actual— interposar nou conflicte col·lectiu per anular la discriminació dels nous nivells, per via judicial laboral.

Abans de fer això, CC.OO., una vegada tengués el resultat de la consulta els treballadors contraria a l'acord, es presentaria amb ell a la comissió negociadora, per fer-li reconsiderar el camí a prendre.

sió negociadora, per fer-li reconsiderar el camí a prendre.

IMPOSSIBLE SIGNAR EL CONVENI

USO amb 2 representants, UGT amb 6 i CC.OO amb 7, integren la part sindical de la comissió negociadora.

Per poder signar el conveni és condició indispensable que el 60 per cent dels delegats hi estiguin d'acord. Això representa 9 delegats del total de 15. Cap de les dues postures sindicals hi arriba.

Què es pot signar doncs? En la situació actual, FICE amb UGT i USO només pot arribar a un acord d'eficàcia limitada, però no a un conveni col·lectiu. Al marge d'aquest possible acord queda lliure el camí per via judicial que podria dur a la ineficàcia dels punts acordats, si la sentència posterior els fos contrària.

A no ser que canviïn les postures, com deim al principi, no és previsible doncs que hi hagi proximitament cap acord ferm entre tots, que permeti donar per acabat el tema i signar definitivament el conveni.

En resum, ara els treballadors han de dir la seva paraula, abans que es pugui signar el conveni en nom seu.

L'ESTEL

Foto Quetglas

MANIOBRES

Som ja al mes de maig, i encara no s'ha signat el conveni del calçat. I de moment pareix difícil que es pugui signar proximitament, a no ser que es cedeixi, per una o per les dues parts, en punts bàsics de cada postura.

I és que aquesta vegada la batalla principal no s'ha duit a terme en el marc del propi conveni, sinó a través de maniobres legals independents, però amb l'objectiu clar de condicionar el seu resultat.

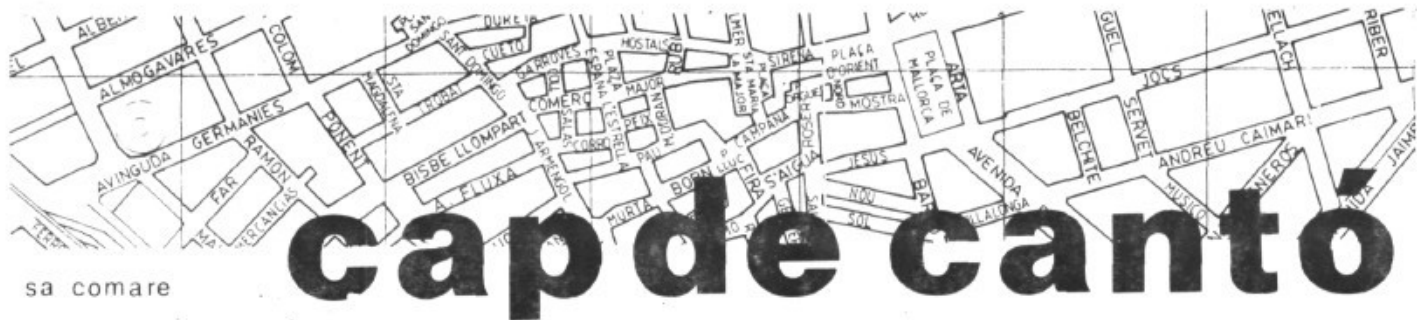
SENTENCIA FAVORABLE A LA DONA TREBALLADORA

Una d'elles és el conflicte col·lectiu del qual parlàvem al número d'abril passat presentat davant els tribunals laborals per CC.OO., i que ha desembocat en una sentència que fa desaparèixer les tables salarials que, fins ara en el sector del calçat, han estat discriminant la dona, donant-li un sou més baix que a l'home. Es una victòria dels treballadors, de més transcendència potser que el fet en sí de l'augment que això suposa.

PUNTS EN DISCUSSIO

Els punts més extrems inicialment propugnats per patronal i sindicats, han estat abandonats després d'haver servit com cada any d'estira i amolla en els primers compassos. Recordem un 5,5 per cent d'augment inicialment ofert per la FICE (patronal

cap de cantó

sa comare

■ DONES A LES PROCESSIONS

Les processons de Setmana Santa d'aquest any han augmentat en interès degut a la presència femenina en alguns confraries. Hem de reconèixer que, a qualcuna, li queia molt bé el vestit. L'Església es modernitza. Ara només falta que les dones puguin esser capellanes i que els capellans es puguin casar. "Oremus i miremus".

Parlant de les processons, era d'admirar l'ordre, la perfecta formació, el pas pausat i solemne de la confraria de Crist Rei quan el Dijous Sant es dirigia a la processó, passant pel pas del tren (per la via del tren). De sobte, va sonar el siulet del tren i es va produir una gran desbandada. Qui pugui, que se salvi! Està vist que l'instint de supervivència és més fort que el fervor religiós. "Oremus i santigüemunus".

■ UN FESTIVAL APOTEOSIC

A la Setmana Santa, la confraria de "Santo Tomás de Aquino va organitzar un "festival musical" amb interpretacions de música, clàssica per suposat, per part de distints joves. La confraria va rebre, per muntar el festival, substancioses subvencions de l'Ajuntament, Consell, etc., unes 300.000 pessetes en total. Admirable. I què me'n direu del festival? Després de les interpretacions, algunes no massa afortunades, l'homenatge a Pinell. Discursos del batle i del president de la confraria sobre el retirar d'en Pinell, obra d'un joven pintor local, que si aquest jove per aquí, que n'aquest jove per allà, que si aquest jove és extraordinari: "Però això no era un homenatge an en Pinell?", li vaig demanar al meu veïnat. "Xist calli!", va dir la senyora grassa de la fila de butaques de davant. No vaig aclarir res, a la fi. Només que el jove pintor era molt bo, a partir de ser el fill del secretari de la confraria.

Passats els mil i un discursos, ja s'havien fet més de les onze i mitja de la nit. Compareix el pianista Joan Moll més cremat que un misto i diu que tenia preparat un programa de músics mallorquins però que no s'esperava tant retard i no el podria interpretar tot. Va tocar mitja hora i se'n va anar. Va ser l'única cosa que valia la pena del vespre. I allò que va dir un xicot que estava al no hauria estat millor organitzar un programa de Moll que un festival d'alumnes del "Santo Tomás de Aquino?" "Oremus i arrepintamur".

■ VA ANTICIPAR

que està en tot, per molt que foti, va passar les informacions oferides per aquest mes sobre les dues biblioteques. No ens cansam de repetir-ho: un "Raïes no fa mal. "Oremus i instruyamunus".

■ LES CARRETERES?

Quan s'arreglarà la carretera de Sineu? Quen s'acabarà la carretera de Lloseta? "Oremus i armemunus de patientia".

■ L'ANGEL DELS MINUSVALIDS

Aquesta vegada no en tenim cap d'en Pep Buades però sí una de N'Angel Garcia, que queda nomenat Capcantoner Major d'aquest mes. En Garcia va veure que la reforma de la casa consistorial costaria un ull de la cara a l'Ajuntament i va reduir despeses. Va suprimir fins i tot una rampa per a minusvàlids. Es un àngel. Ara només falta que posin una taula a la porta de l'Ajuntament per

Foto Quetglas

■ EXIT APOTEOSIC DEL CONCURS DE POPULARS

Si parlem del concurs de populars, l'èxit ha estat apoteosic; les cartes inunden la nostra redacció. Els "populars" es mengen les ungles i els votants esperen amb impaciència pròpia dels "quinielistes" el sorteig dels nostres fabulosos premis. Mentrestant, hem compost el següent himne dedicat a tots els envejosos i mala gent que circula pel món: "Rabia, rabiña, que tengo una piña con muchos piñones y tú no te los comes. Aah". "Oremus i votemus".

■ IN MEMORIAM

L'amo En Jordi dels cacauets és mort. En Jordi anava sempre amb la seva bossa de cacauets i en repartia un parell a cada taula dels bars. Qui ens donarà ara cacauets? Val més un cacauet d'en Jordi que tots els coblers dels bancs, que tots els cotxes del món i que tots els discursos dels polítics. Allà on sigui, encara que sigui enlloc, gràcies, Jordi, pels teus cacauets.

■ NI UNA ANIMA ALS PLENS DE L'AJUNTAMENT

Ni una ànima s'hi acosta, als plens de l'Ajuntament. Allò que diuen o fan els nostres regidors no interessa a ningú. El personal passa totalment d'ells. "Oremus i acobamur".

"paisaje lindo"

sa canço segueix viva , es pins ,
són
un record infinit

Línia calenta

BONET

DE

SANT

PERE

Varem estar amb ell, entre bastidors.

La pipa, l'havia deixada a ca seva. Però no vos penseu que no hi dugués res, entre les mans: un gran puro, que jugava amb els dits!! Jo crec que el marejava: el duia en els llavis, l'agafava amb les mans, és un nirvi, aquest home! no es podia estar quiet.

Erem al Teatre Principal; hi feien un homenatge a un amic seu. I volia quedar molt bé. Es posa a assajar, a afinar la guitarra, a donar ordres al seu acompanyant... Quina vitalitat té en Bonet de San Pere!

Du més de quaranta anys en la professió de músic, de cantant i de relacions públiques, sobretot, d'això darrer perquè mai s'ha cansat d'anar ciutat darrera ciutat i cantar i xerrar de la nostra terra.

I fa molt de temps que paseja el seu art i està en cartelera, i encara canvia s'expressió quan li diuen el seu nom en castellà: "se diu Sant Pere perquè vaig néixer en el barri palmèsà d'aquest nom".

És un homenet major, però els seus gestos són els d'un nin polissó i quan li deman si és bon allot, diu amb veu frantoca: "Jo crec que sí".

Es considera popular a nivell forà, perquè hi ha fet molta de feina, i se sent molt orgullós de l'homenatge que fa uns mesos li feren. Anan d'això va tenir una bona promoció.

"M'agrada molt es jazz i es meus començaments foren amb aquest tipo de música i amb sa guitarra elèctrica".

Fa música amb qualsevol cosa, ara mateix no se quin compàs du, però fa ballar els dits. Ha après a tocar i dominar a la perfecció molts d'instruments com el vibràfon, el clarinet, el saxofon, la guitarra hawaiana...

LES DONES

"Ses dones sempre m'han agradat molt i mes ses espanyoles. A més a més, sempre m'han tratat molt bé, fins i tot vaig tenir a Catalunya un club de fans".

—Aquests mostatxos, els has duit sempre?

—Sí, sempre. Una vegada, els me vaig llevar, anava p'es carrer i ningú me coneixia. Me vaig empipar i no els m'he tornat llevar mai.

Quan xerram d'ell, a part de les seves bones qualitats humanes, ens diuen que és molt de la bulla.

"No, no ho som gaire, ets anys m'han aturat".

Però la gent segueix dient que els vespres, ell els colga tots, no hi ha qui l'aturi.

PAISATGE MORI

—Podries tornar a escriure la cançó de "paisaje lindo"?

—"No, ja no podria. Tot ha canviat molt. Ets hotels ja el tapen i an es pins, casi ja els han llevat tots. Ja no hi ha tanta de verdor. Sa Gent la me segueix demanant, la cant igual, encara que l'homo hagai mort es paisatge. Sa canço segueix viva, es pins, són un record infinit".

MENJA FERRER

Lloseta

¿ CARRETERA O RATONERA ?

En Lloseta, mil trescientos metros de carretera amenazan con convertirse en el detonante que haga explotar la hasta ahora sempiterna tranquilidad de sus habitantes, empeñados —la mayoría de ellos— en que las autoridades dejen de hacer oídos sordos a las masivas peticiones de concluir ese importante tramo que les separa de Inca.

Hasta ahora es una incógnita —aunque se barajan cientos de teorías para responder a ella— el porqué el MOPU, hace cuatro años, cuando amplió la primera parte de la carretera, detuvo las obras a la altura del paso nivel dejando inconclusos esos mil trescientos dichos metros que amenazan día a día la seguridad de las gentes que deben, forzosamente, circular por allí. Porque la comodidad del primer tramo que nace en Inca desaparece abruptamente para dar paso a una “ratonera”, de estrechas y sinuosas curvas, donde solo la habilidad de los ya “expertos” conductores ha evitado accidentes mayores y de imprevisibles consecuencias. “Hace algún tiempo —explica el Alcalde de Lloseta, Miguel Pons Ramón (socialista)— el anterior consistorio efectuó un primer sondeo entre los propietarios de los terrenos afectados para conocer si alguno de ellos oponía algún tipo de traba a la ampliación de la carretera. Se supo, en ese entonces y que sigue siendo válido en estos días, que un 75 por ciento de ellos estaba dispuesto a ceder gratuitamente sus terrenos y que el resto había que indemnizarles con dinero o con algún tipo de permuta de sus propiedades. Dilucidado este primer obstáculo y cuando se inauguró el puente sobre la vía

férrea, nos pusimos en contacto con el Ingeniero del MOPU, José María González para explicarle nuestros deseos de completar el tramo de la carretera que viene desde Inca efectuando un proyecto paralelo a las vías del tren. Esto fue en Octubre del año pasado pero hasta el día de hoy nunca más hemos tenido noticias de ese señor”.

“MANO NEGRA”

Las gestiones del consistorio llosetense que encabeza Pons Ramón, para concluir ese tramo de carretera, comenzaron con mal pie porque el “olvido” inicial

del Ingeniero González tuvo continuidad, meses después cuando desmintió las aseveraciones de su propio jefe, Miguel Angel Llauger, que le confirmó personalmente al Alcalde de Lloseta que “el MOPU tiene el dinero y le aseguró que este año (84) se termina la carretera”. “No entiendo —señala Pons Ramón— que el señor Llauger prometa una cosa como esa y luego venga el señor González afirmando exactamente lo contrario. A mí esto me da qué pensar y a pesar de que hace algunos días atrás le envié un escrito nunca más he sabido del MOPU”.

Lo que el Alcalde de Lloseta no cuenta en relato, pero que es “vox-populi” en el pueblo, es de que existe un determinado número de influyentes personalidades dispuestas —vaya uno a saber por qué motivos— a

impedir la cristalización de este viejo anhelo de la comunidad, que no es otro, que el de contar con una carretera en condiciones para enlazar con Inca. “Hay una “mano negra”, y usted lo puede escribir con esas mismas palabras, que niega a los llosetenses la posibilidad de culminar ese tramo que solo costaría unos ocho millones de pesetas a las arcas municipales, siempre y cuando el mismo se realizara en forma recta y aprovechando la vía del tren. Yo he solicitado ayuda a la comunidad Autónoma e incluso he hablado con el propio señor Gabriel Cañellas para que sepa de nuestra inquietud. Nos han dicho que “estudiarán el tema” pero de momento todo sigue igual”.

PATRICIO CANDIA
(Texto y Fotos)

En este tramo las indicaciones avisan de estrechamiento, empieza un camino que puede convertirse en calvario.

es raiguer.

reclutar és de Selva!

pero no així en lo que es refereix a organitzar i procurar que La Creu sigui una gran festa, perquè és de esperar que segueixin el davant d' aquesta festa per molts d'anys.

Passant a un altre tema, crec necessari donar publicament la enhorabona a les persones que amb el seu esforç fan possible que a Selva hi pugui haver un equip de futbol per els menuts o a categoria alevin que ve a ésser el mateix. Després de veure un dels partits que jugen al poble i comprovar primer l'entusiasme que hi posen ses criatures, sa força que les dona el seu entrenador i sa disfrutada dels espectadors, és obligat treure el capell i dir, Senyors la vostre feina ha valgut la pena, segiu endavant i aquí em teniu per lo que vos pugui ajudar.

I sense sortir des futbol cal dir que tothom a Selva

veu amb bons ulls la renovació que a poc a poc es va fent en el Xilvar a fi de conseguir una total participació de jugadors locals o del municipi, lo que sens dubte repercutirà en un recolzament més fort per part de l'afició que en general valora més l'entrega dels jugadors i que aquests se sentin els colors del club, que el jugar a una categoria superior amb homes que només corren a força de talonari.

I de política com anam, jo crec que darrerament molt fluxos, ja que ses festes fan oblidar certs assumptes d'importància per tots com són els de l'Ajuntament. Per cert que mos han tomat pujar els impostos de circulació, no se a'on arribarem.

I per acabar tocaré el tema de La Societat de Foment Cultural, que segons tenc entès està pràcticament feta a troços; a la darrera junta general la directiva va

presentar la seva dimissió que al final va ésser acceptada per tots, i sembla que acabaran per liquidar l'assumpte de les accions i del solar i si no hi ha res d'extraordinari dir un adéu definitiu a la Societat. Per una pròxima ocasió intentarem contactar amb el president o ex-president de la Junta directiva perquè ens aclari l'assumpte i digui si estan dins un pou sense sortida o si i cab qualche sortida per Sociedad.

I ara tots a fer racó per pagar un bon estiu que es presenta molt calent i unes festes patronals que encara estan a tres mesos vista però que aviat començaran a donar maldacaps a més d'un, sobretot a Vic. En Vicens Villalonga que encara en té de ses festes de l'any pasat i ja es pot preparar per ses d'enguany.

MIQUEL PUIGSERVER
MIR

ES

JARDINET

plantas interior,
jardineria,
tierras

preparadas,

pajaros y

alimentos.

PROXIMA APERTURA VIVERO
EN GRAN VIA COLON

PLAÇA D'ORIENT,

TL. 501036

ASSEGURANCES

ASSESSORAMENT

ECONÒMIC I

CONTABLE

Sant Bartomeu, 3 Tfn. 504988

estiu '84

vidal, 3 Inca

botiga de moda

LEVI DECORACION

PINTURAS - PAPELES PINTADOS
FRISOS - SUELOS VINILICOS
MOQUETAS Y DEMAS ELEMENTOS
DE DECORACION

Jaime Armengol, 38 :-: Tel. 50 25 40 :-: INCA - Mallorca

HIPRA

**comercial
veterinaria
y
ganadera**

M. BISELLACH, 26 **INCA**

ENVIAR AQUESTA
TARGETA DE SUBSCRIPCIO
A L'APARTAT 302
INCA

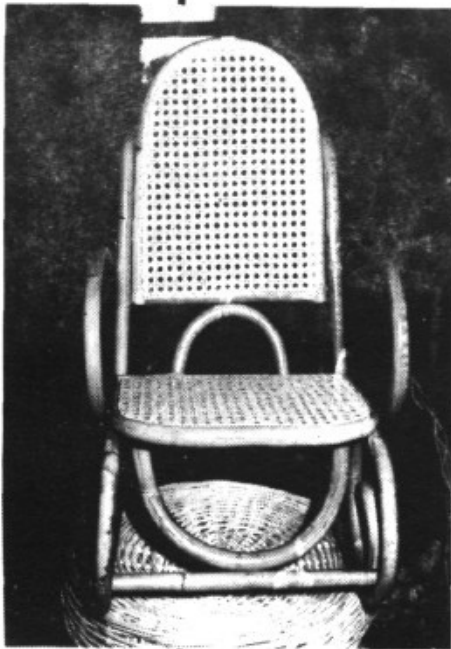
Nom i llinatges:
Carrer:
Població:
Desig subscriure'm a partir del número.....per un any (12 números)

telèfon:
província:

Amb la quota de: subscriptor - col·laborador: 1500 pessetes.
subscriptor: 900 pessetes.

Faré efectiu l'import mitjançant:

- taló bancari adjunt número:
- domiciliació bancària:
- gir postal número:

Per escoltar les rondalles de la padrina, res millor que aquest balancí en miniatura per a la part menuda.

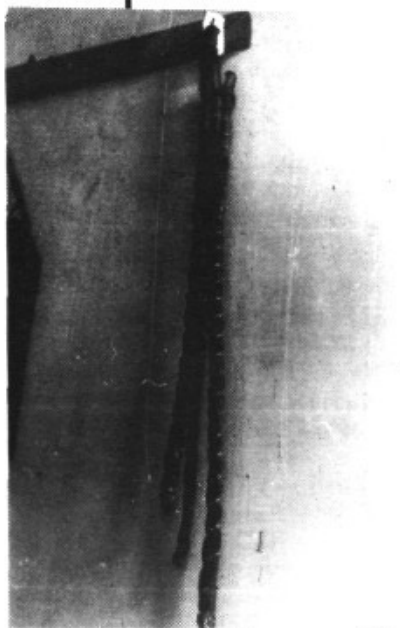
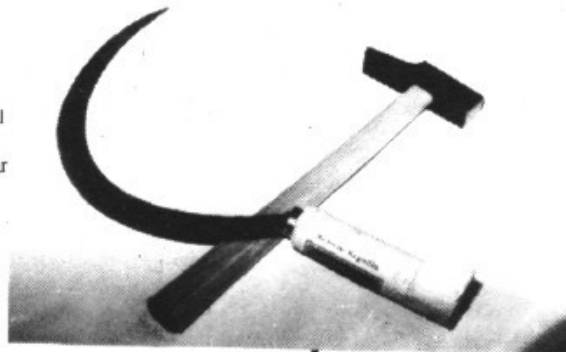
Aquest apacible exercici es pot realitzar amb el balancí que val 3.998 ptes. i que venen a Ca'n Blancos.

APARADOR

NEVA FERRER

La revolució està pendent. La presa del palau d'hivern no serà, però, aviat. Per si es fa prcis no perdre el maneig, a la ferreteria Coll venen el material necessari. Tambè serveix per entretenir les hores d'oci al camp. El martell, val 520 Ptes. i la falç 235.

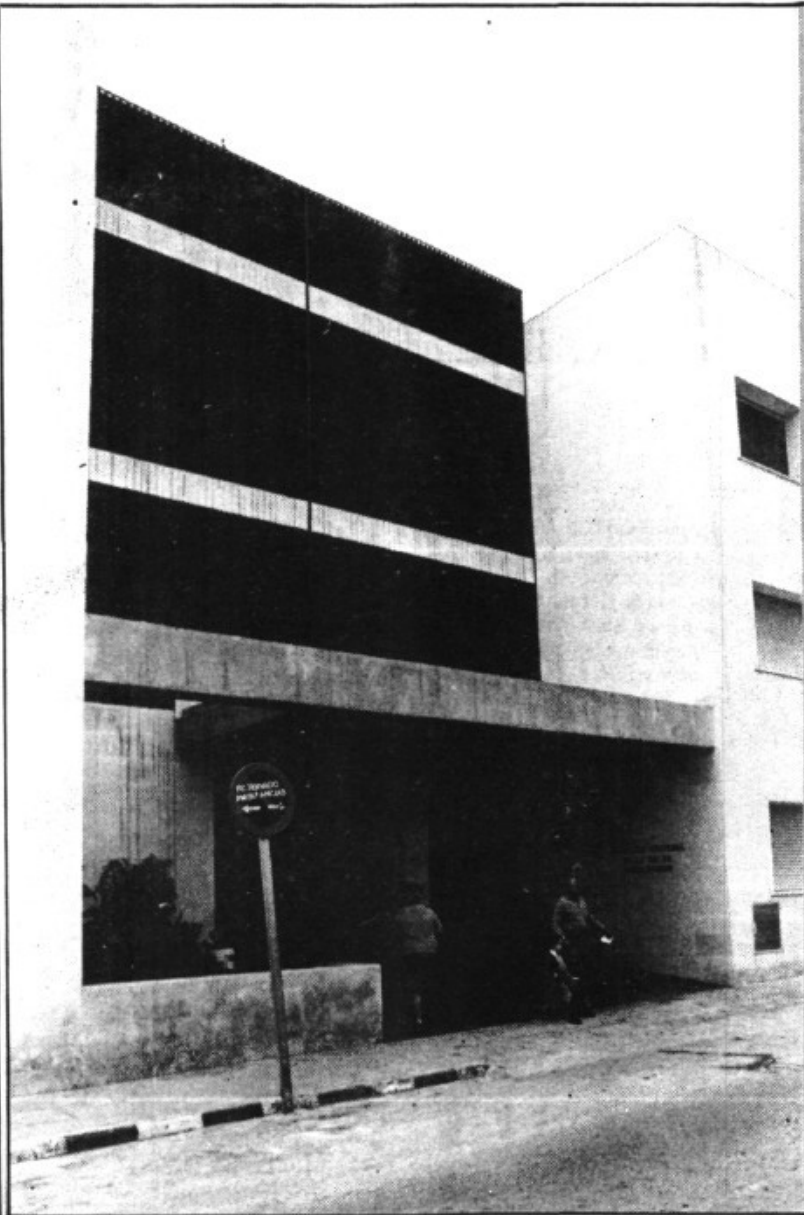
Branca per a tothom! Si creien que ja no en fan, anan errats. A ca's Selleter n'hi ha. Poden servir per a moltes de coses. Per què? Compran-ne i llavors averiguan perquè convé tenir a casa una verga de bou. El seu preu és irrisori: 800 ptes. cada una. Anau-hi aviat, només en queden tres.

Ja era hora que pensassin en els homes! No és vera que és maco aquest peu? han immortalitzat i tu el pots tenir a ca teva. Devora el turmell, hi pots posar una cadeneta i si tanques els ulls potser que quan et despertis hi trobis la pròpia Marylyn a qui tu tant estimes. El pots trobar a Az per 889 Ptes.

AMBULATORI...

El senyor ministre de Treball i Seguretat Social Sr. Joaquín Almuina va dir en una entrevista recent: "Reconec que el sistema espanyol de Seguretat Social no funciona gaire bé, que es destructor en l'aspecte econòmic. La seva lentitud i burocratització són evidents, aconseguir estalviar? és possible millorant la gestió i el control a tots els nivells". La reforma del sistema en els centres assistencials no solament afecta a l'ambulatori d'Inca, sinó a tot l'estat espanyol.

L'ambulatori inquer de la Seguretat Social començà a funcionar dia 18 de gener de 1981. Malgrat això la inauguració oficial encara no s'ha realitzat, ja que manquen complimentar alguns servicis.

Els avantatges que ens ofereix és el reunir en un mateix edifici diversos servicis metges per atendre a pacients afiliats a la Seguretat Social d'Inca i comarca.

Els servicis que dona són diversos i es poden classificar en servicis especials i medicina general.

Serveis

MEDICINA GENERAL

Dr. Comas Mateu a las 14'30.
Dr. Comas Socias a les 11'30.
Dr. Coll a les 14'30.
Dr. Angel García Gelabert a les 8'30.
Dr. Mezquida a les 8'30.
Dr. Renata Mora Riera a les 17'30.
Dr. Miquel Puigserver a les 17'30.
Dr. Torres a les 11'30.

SERVICIOS ESPECIALES

DIGESTIU

Dr. Payeras a les 14'30.
Dr. Rovira a les 8'30.

PEDIATRIA

Dr. Cayuela a les 11'30.
Dr. Fos a les 8'30.
Dr. Utrera a les 8'30.

ODONTOLOGIA

Dr. Ballester a les 11'30.
Dra. Antònia Bennassar a les 8'30.
Aquest servicis només cobreix extraccions, gravitents i mesures preventives.

OFTALMOLOGIA:

Dr. Marquès a les 8'30.
Ajutant Dr. Escibano.

OTORRINOLARINGOLOGIA:

Dr. Morey a les 17'30.

PULMO I COR

Dr. Forteza a les 11'30.
Dr. Nadal a les 8'30.
Des de març del 1982 funciona el servicis d'electrocardiografia (E.C.G.).

TOCOLOGIA

Dr. Ripoll a les 16'30.
Dr. Siquier a les 8'30.
Exclusivament per a dones embarassades.

LABORATORI: Anàlisis clínics de 8 a 9'30 h.

PRACTICANTS: De 8'30 a 10'30, de 12 a 14 de 17 a 19 h.

Tant el departament de traumatologia com el de cirurgia esperen la instal·lació del sistema de raigs X peinicar les seves funcions.

També hi ha assistents tècnics sanitaris (A.T.Si) ajudants, que sumen un total de 19 persones i 4 zelador

Urgències

El servicis d'urgències es cobreix directament des de les 17 h. fins a les nou del matí del dia següent. Els diumenges i dies de festa és obert les 24 h. del dia. Teòricament és d'ús exclusiu per a malalts d'Inca, però en realitat i de forma humanitària hi és atesa qualsevol urgència que es produeixi. Aquelles que es produeixen fora d'aquest horari són ateses per un metge que és sempre localitzable.

TRASLLATS A PALMA

Els trasllats a Palma es realitzen mitjançant ambulàncies del Centre Metge que són a Inca contractades per la Seguretat Social.

Malgrat això les necessitats que es produeixen no poden ser cobertes totalment ja que els malalts que necessiten d'un tractament especial, com pugui ser el ronyó artificial o la rehabilitació s'har, de tras-

lladar a Palma, i són moltes les persones afectades. Tampoc hi ha tractament de malalties de l'àmbit de la ginecologia i la dermatologia.

Després de la prova que s'ha realitzat durant un mes els problemes existents s'han aguditzats i ha abocat metges i pacients a un descontent general.

Manca de concienciació

Un dels problemes més importants es la manca de concienciació de la gent, que comporta un abús del servicis sanitari, potser a causa de la manca d'educació en aquest sentit.

Hauriem d'entendre que els metges són uns assegurats com tots nosaltres, que pagam igualment les nostres quotes a la Seguretat Social. La seva funció és atendre els pacients i no solucionar els problemes que po-

den surgir per falta de metges titulars, de servicis pendents d'utilitzar o d'horaris.

Crida l'atenció el comportar la massificació de malalts que es produeix un dies determinats de la setmana, com són els dilluns i els divendres.

No hem d'oblidar tampoc els "professionals de les cues", ni el comentar que les sales d'espera semblen més un lloc de tertulia que una habitació plena de malalts o el cas de la gent que fuita bombetes elèctriques i paper higiènic dels lavabos, etc.

Tot això és una incomprendible però real manca de civisme.

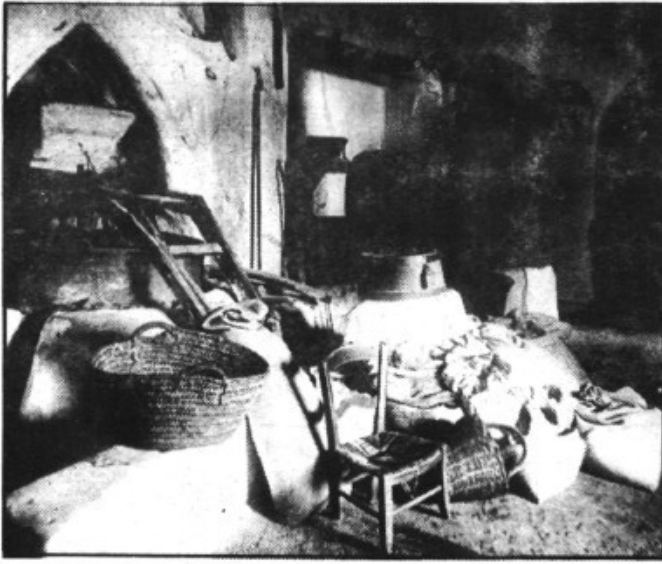
Aquests fets no deixen d'esser simples anècdotes si els comparam amb el fet que els pacients fan orelles sordes als metges. La gent en general pren sense cap necessitat medicaments no prescrits pel metge.

La solució a tot això podria tenir diversos caires. Potser el més important seria oferir una educació sanitària des de la infància.

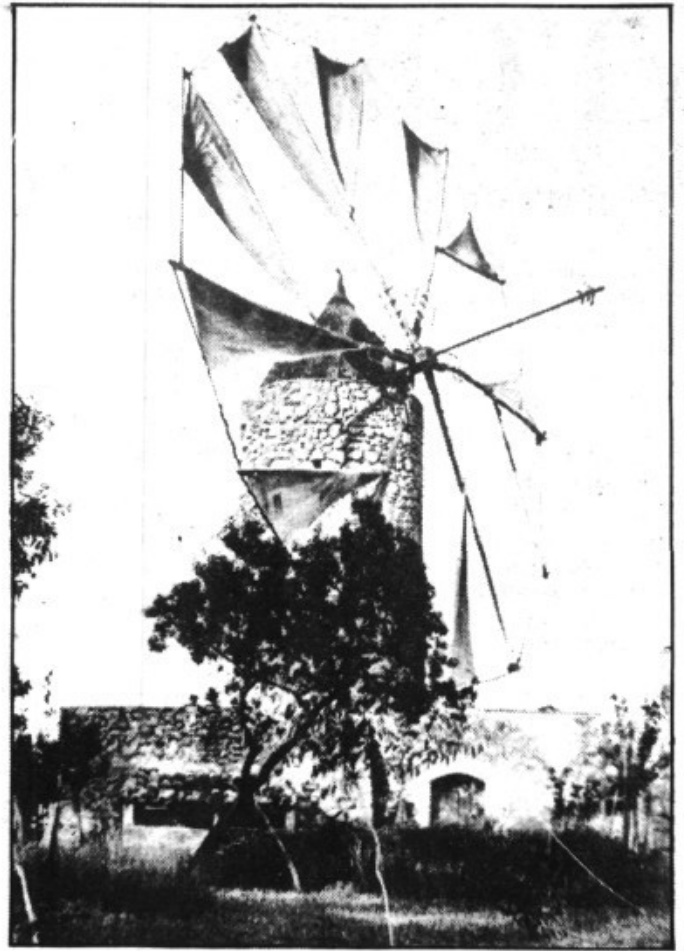
LLOBERA-VIÑUELAS

Foto Quetglas

ELS MOLINS D'INCA

RAIGUER, la publicació més jove de la nostra ciutat, no ignora que no viu arbre sense arrels i conscient d'això vol ésser portadora de qualche pinzellada curiosa amb regust d'antany.

Sempre desitjosos de donar a conèixer notes que puguin trobar bona acollida entre els nostres lectors.

Així hem trevelat a un mercat de llibre vell amb una publicació de fotografies que es va imprimir l'any 1.920. No ens agrada enganar, sinó que volem jugar net i clar, com ha de ser; no direm als lectors que són del nostre arxiu particular, sinó que preferim informar detalladament sobre l'esmentada publicació amb l'esperança que qualcú en pugui localitzar algun exemplar. Es tracta d'una recopilació de fotografies de Mallorca feta per don Olegari Junyent i Saanz, impresa per Libreria Española, Antonio López, Rambla del Centro, 20 a Barcelona.

Acompaña aquestes fotografies amb unes paraules molt belles, que transcrivim en l'ortografia de l'original:

“Terra endins, al mid d'aquesta faixa recorreguda suara imaginativament, que constitueix la perifèria de la illa, si en queden encara de coses formoses i de paratges esplèndids. Poblacions d'ambient empardor entre las quals sobresurt la important ciutat d'Inca, aixecada al cor de la illa, amb els seus rengles de molins de

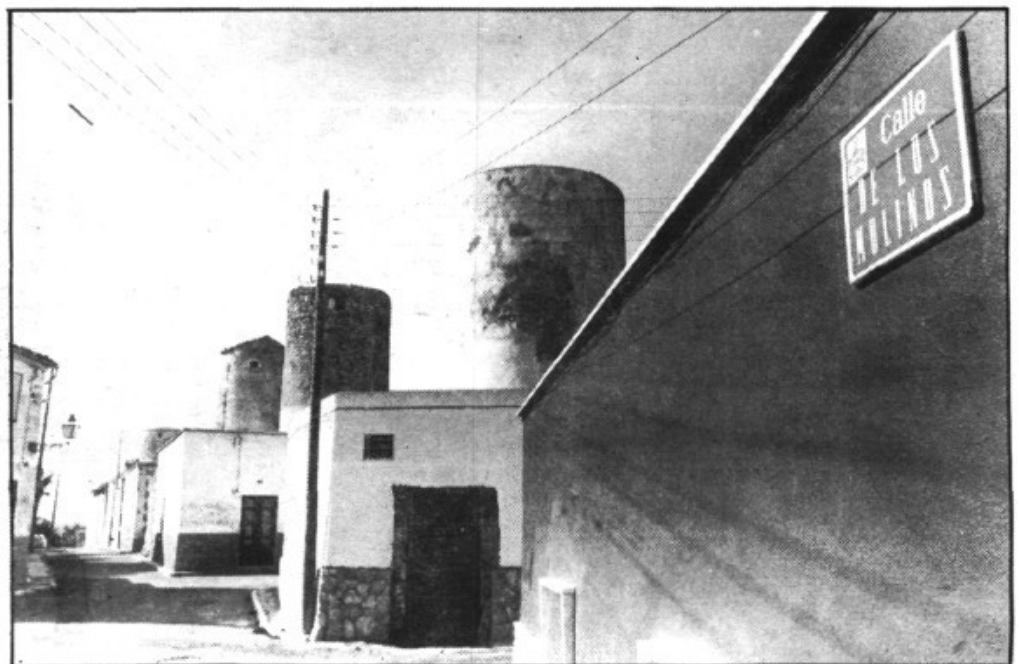
vent blancs, primitius, de pales enormes i esparracadas, exquisidament interessants, talment arrencats de la millor terra de Ruysdael”.

Si ja les coneixieu enhorabona, si no les coneixieu estam satisfets d'haver-les-vos mostrades.

Completarem la informa-

ció gràfica amb una factura manuscrita feta fa 142 anys que ens informa del cost en sous d'un molí (recordau que un sou té un valor aproximat de 3'33 ptes). Diu així:

Cuenta detallada del coste del molino del Sr. Conde de Ayamans, en Son Juliá.

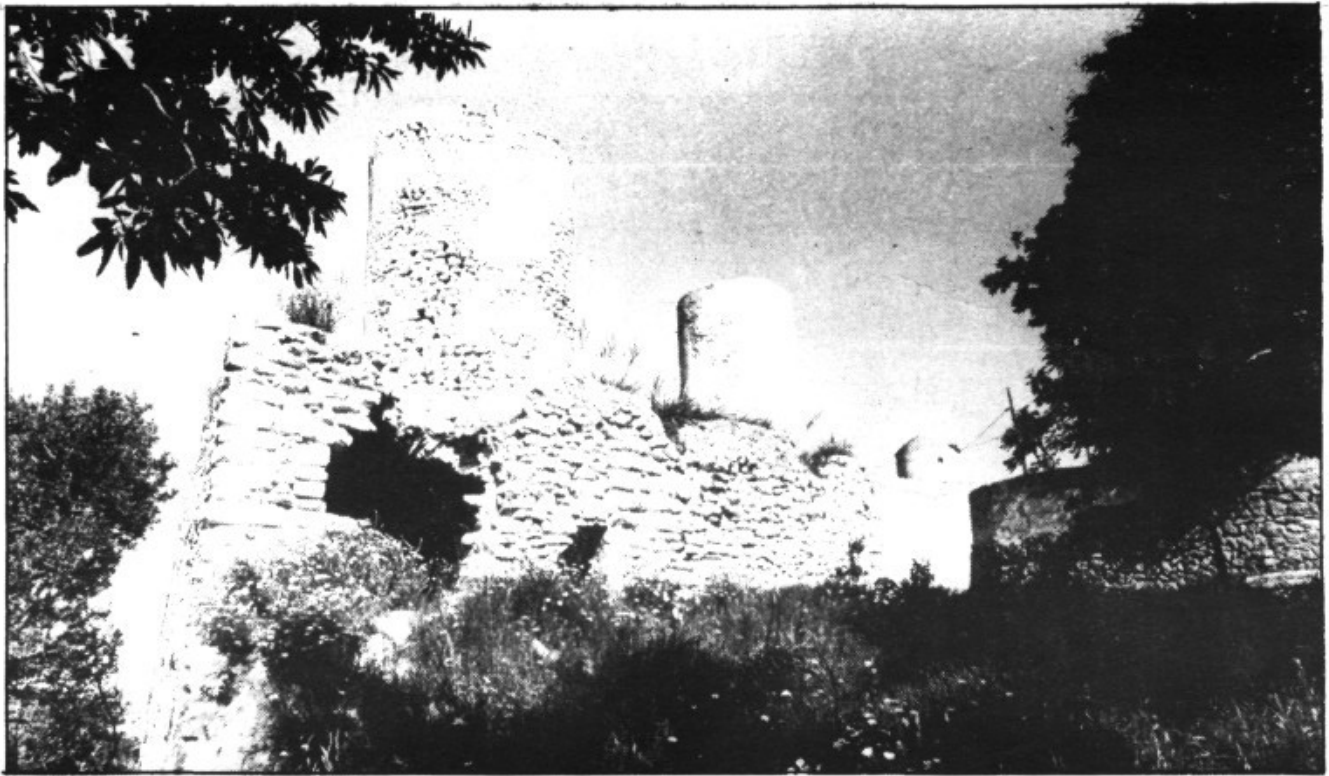

Foto Quetglas

	Sous
El bastiment de tortosí mans i llenya.	8
Abre de alzina.	7
Roda.	15
Llentera.	3
Balançí	3
Antenas a 3 sous 1/2 cada una	21
Antenals	3
Llit de les moles	9
Alonas (velas).	2
Banc (bassi)	3
Coa.	3
Riscla i barril (badill)	7
Tremuja, Canalet i creu.	4
Forcades	15
Capell	8
Llanses i cauzero de sa coa	3
Romana.	1
Sotacoll, tafarrell i sobrecoll	9
Copades i coxinets.	5
9 corrioles	5

Ferramenta segons conta treballada per el meu germa Joan en Algaida,	
Cuatre quintás i quatre lliures.	102'5
Rest (corda) fil ingles i cadenes de sacoa	33
Al llauner per sa coa.	8
Velas.	13'10
Plom i gafes per el congreñy	3'6
Cordes de espart i filet	2'10
Alona per el capell.	3
Picar sas moles i ajustar	
La nardia (nadillal) a id (a ses moles)	6
Jornals de muntar el moli	
a raó de 7 . '57 son	19'19
Traball i direcció del maquinista.	12

SUMA.	203'10
MES.	134

SUMAN LAS DUAS PARTIDAS	337'10

Palma 18 Abril de 1842. JOAN HUGUET GENESTRA

jaime estrany

equipos de
oficina

Plza. España, 33
Teléfono 50 15 10

inca

MUEBLES Oficina
Máquinas Escribir Electrónicas
Calculadoras Electrónicas
Tratamiento de Textos
Fotocopiadoras
Micro-Ordenadores
Ordenadores Personales
Servicio Técnico.

PLANA VERDA

Avui, estic escrivent aquest article i no tenc gaire clar quin es el tema, be jo es que no es pot escriure sense el tema definit d'entrada? ¡ho proverem! i segons com acabem, posarem es titol en acabar.

Si tengués que donar un diploma de SABI, no el donaria precisament a un senyor de títols, cursets, medalles, curriculum, ni tan sols a un inventor de coets, computadores o qualcevol enginy, per sofisticat i tecnologicament complicat que pugui ser. El donaria mes be, a una persona d'aquestes qualcevols, que desprecia per la societat, realisen oficis sencills, perduts pel mig de fora-vila, pero que saben mirar una planta, un arbre, una guarda d'ovelles, un ocell, el cel, la lluna i amb aixó saben interpretar el pols del mon. No es mes sabi el que du dins el boll un caramull de coneixements, sino el que emplea el cab per descifrar el mon, la vida que l'enrevolta i la seva mateixa.

Dins l'escala de valors que retgeixen la societat actual, aquest homonet es un cero, ¡si no serveix per res! ¡que sab ell dels grans problemes de l'humanitat!

He lligit, ara fa un moment, un article d'en militar d'importancia anomenat Manuel Monzon, el coneixeu, escriu a "s'Interviu" ha sortit mes d'una vegada a "La clave" era portaveu d'el exersit per les relacions amb la premsa. Be, aquest homo fa un "análisis profunt" de la crisis del mon. Explica com les crisis sempre son econòmiques i que només es poden resoldre amb guerres, que per tant son també de fons economic. L'alternativa está, segons ell, entre una socie-

tat amb crisis permanent, sense feina per saturació de mercats, sense aliciens per invertir, o amb una guerra de les groses, de les que arrasen, amb l'objete de partir de cero i els que quedin podran tenir una nova temporada de progrés.

¡Be! ¡que podria dir d'aixó s'homonet! Es molt posible que lo primer que tendria que dir seria que si volen fer sa guerra que no contin amb ell, pot ser que no sapigue dir masa mes coses, no está especialitzat amb donar explicacions, pero el seu cap, d'una manera o saltre li diu que aixó es un desbarat.

Les persones son lo que fan i fan segons lo que son, hem quigut dins aquest cercle del desarrollisme, l'exploatació del mon, militarisme, tecnologia agresiva, antivida, contaminant... on les conclusions no poden ser mes que les que son.

Els pocs que queden fora aquest cercle, els ceros que deiem, els que no saben res, son tan ignorants que pot ser lo unic que se lis ocrregues dir fos que si no hi ha feina per tots, ¡idó molt millor! en podriem fer tots una mica meins, ¡que no es pot invertir! ¡be ido que no s'invertesqui!, és igual si tencam es corters, si tots els soldats no sen tornen de cap a casa seva, que s'aturin ses fábricas d'armes, que s'aprenqui a viura a l'estil pobre homo. El bon Jesús els hi deia en aquestes persones BENAVENTURATS, i aquest Bonjesús encare pels que no acabam de tenir clar lo que era, el manco jo, si tenc clar de que anava, i desba-

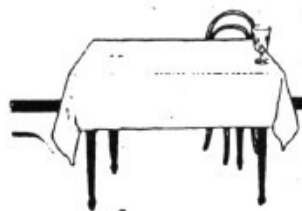
rats, que jo sapigue no en va dir cap ni un.

Abans de posarnos a riure d'aquests benaventurats seria bo que pensasim, que qualcevol conclusió que poguem treure, es sempre el resultat de la mescla d'idees que duim d'enrera, i nosaltres duim dins el cap les propies de la "cultura" actual. Pot ser que si fosim capaços de fer l'esforç de posarnos fora del cercle, i partisim per enraonar del punt de vista del homonet cero, pentura trobariem que les seves beneitures no son tan beneites, i que les nostres sabiduries están molt tocades de beneitura. Així idó, ara el titol de l'article ja es mes bo de posar.

¿Que vos pereix?

els benaventurats

BIEL SERRA VICH

vins a la carta

L'època daurada de la vinya a Mallorca fou durant el segle passat en el qual hi va haver una gran expansió, motivada per part de França, que es trobava plagada de filoxera. Una vegada que aquest país sol·lucionà el seu problema —any 1891—, el cultiu mallorquí caigué en una forta crisi acompanyada, a més, de la invasió de la filoxera. Encara que no es perdé la tradició vinatera, les conseqüències de la crisi foren greus per l'economia mallorquina.

L'època d'expansió motivà una selecció de cultius i especialització que ha permès els rendiments actuals. Creim que valdria la pena distingir el cultiu per zones segons el grau de glucosa, el qual és —generalment— inversament proporcional al nombre de quilos per cep. Per exemple, Felanitx té una gran producció de raïm, és de poc grau, Binissalem és el cas contrari.

La vinya, antiquíssim cultiu mallorquí, ha sobreviscut gràcies que admet una mecanització quasi total, tret de la poda i la collita. Les varietats antigues mallorquines són bones pel cup, però no per a raïm de taula, i tant un com l'altre són deficitaris per el consum a Mallorca.

Uns dels problemes per a la producció de raïm per a cup és la solució més o manco encoberta de collusió que han adoptat els productors de vi, davant la insuficiència de vinya per a vi, els vinaters prefereixen dur-lo de fora, enlloc d'augmentar el preu per quilo al pagès, el que faria augmentar la producció de raïm per vi.

Aquesta introducció pot servir-nos per tenir una pe-

tita idea del perquè de la poca existència de vi mallorquí al nostres cellers.

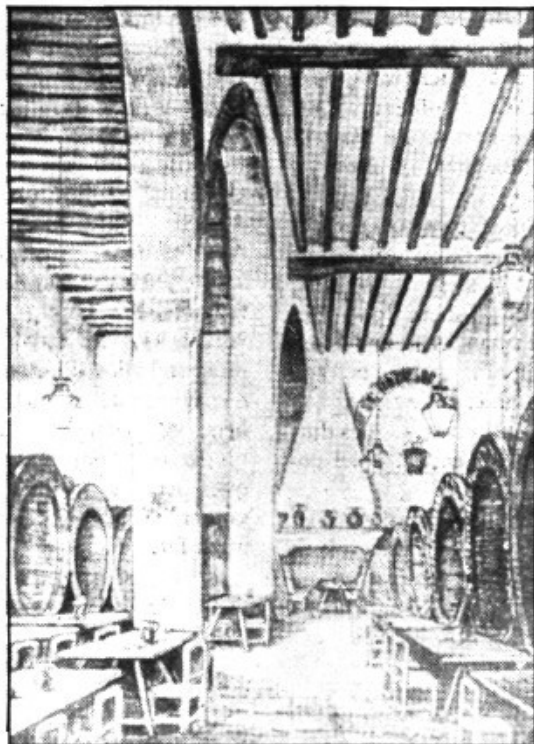
Prova de l'antiga dedicació del nostre poble a la producció de vi són els cellers, ara molts, la major part, desapareguts, i els que queden convertits en restaurants. Encara que mantenen la denominació de cellers no ho són, perquè celler és un lloc on s'elabora i guarda el vi.

Per regla general els llocs on es despaxa y consumeix vi, aquest es producte de mesclades de vins forasters i en qualque cas de vins forasters i mallorquins.

Fm visitat quatre dels cellers que ens han paregut més característics d'Inca, el primer fou el Celler Cas Xigarro, on tenen una carta no molt extensa de vins, amb un preus normals, el més car és la botella de

Faustino I a 1.300 Ptas., després, Franja Roja de Binissalem, Conde de Caralt i altres Riojas componen la resta amb uns preus a partir de las 300 Ptas. la botella. El vi de la casa és adquirit a una empresa binissalamera que distribueix un vi peninsular, la guerra és a 140 Ptes. Ens diuen que no fa massa anys elaboraven ells el vi de la casa, i encara tenen tots els aparells.

Després visitarem el Celler de Sa Travessa on tenen una carta ben extensa de vins, però molts d'ells iguals o parecuts en preus que envolten les 500 Ptes. (Faustino VII a 500, Montreial del 73 a 750, Franja Roja del 78 a 375, etc.). El vi de la casa és una mescla de Jumilla i Binissalem, té 14 graus i el venen a 150 Ptes. la gerra. Fa dotze

El vi mallorquí visqué una època daurada durant el segle passat, de la que ara tan sols resta el record.

anys que no fan vi propi perquè no és comercial —ens digueren— i el director també ens afegí que possiblement a causa de la crisi econòmica, la gent es preocupi poc per demanar bons vins embotellats, que majorment consumeixen el vi de la casa, que per altra part és d'una qualitat molt apreciable.

El Celler de Ca'n Pipoll té una carta de vins semblant als altres en quantitat i preus. El vi de la casa, com els altres és producte de mesclades forasteres, és a 150 Ptes. la gerra. Aquest celler es distingeix però per tenir un apartat o reservat dins el mateix celler on tenen el que denominen "la reserva de la casa", composta per unes 1500 botelles, on destaquen una bona col·lecció de riojas dels anys 39, 52, 64, 70, 73. Un Binissalem del 78 i també el célebre Vega Sicilia a 3.000 Ptes. la botella. Tondonias i Berberanas del 52 també destaquen. És de lloar el detall que totes aquestes botelles estan a la vista del públic dins el reservat.

Un cas atípic resulta el Celler Ca N'Amer, on tenen la més extensa i variada carta de vins, completada a més per una reserva singular, disposen de vins datats de l'any Tondonia del 54 a 1.600 Ptes. la botella o el Basconia del 47 a 20.000 Ptes. donen un toc d'autèntica categoria. També reserves de Binissalem dels anys 74 i 78 (anys catalogats com excel·lents) a 850 Ptes, el vi de la casa és una mescla de Jumilla amb Binissalem que serveixen a 150 Ptes. la gerra.

Al contrari dels altres cellers, la seva clientela és selecta i exigent, coneixen el bon vi i saben triar. El director ens diu, per acabar, que en algunes ocasions es trobat amb clients que no saben apreciar la qualitat, i això —"ens fa més mal que si no ens pagassin"— ens diu.

Llunari

—Què és Llunari i que sou els que hi preniu part?

—Llunari és una revista de còmics. Entenent el còmic, com a literatura dibuixada. Els integrants som bàsicament Jaume Ramis, Tomeu Riera i Tomeu Matamalas dibuixant, i Jaume Capó que coordina i s'ocupa de la part literària de la revista. Ara bé, hi col·labora molta gent.

—Què creis que representa la vostra revista a nivell insular?

—Es una més de les que, sortosament, van naixent a distints punts de les illes i que cerquen veu pròpia fora dels circuits oficials.

La nostra, en concret, ha triat el llenguatge visual;

però, en definitiva, ens sumam a la iniciativa de comunicació casolana que han pres revistes com "Lavativa", "Raiguer" i altres de les illes.

—Coneixeu altres revistes que es dediquin al còmic dins les illes?

—No. Sabem que per Palma s'han fet lo que diuen "fanzines", però no en coneixem cap d'estable.

—Conten res les illes dins el context nacional del còmic?

—Ben poc. Quasi gens. Hi ha un jove de Palma —Pere Joan— que dibuixa d'una manera professional per a "Cairo" una revista ex-

cel·lent de la península. Però és un cas aïllat.

—Observam que la vostra revista no té una unitat temàtica... que sembla com si cada un de voltros anàs una mica pel seu compte. Què hi ha, d'això?

—Sí. Cal admetre-ho. Això és degut primerament a diferències d'edat dels integrants de "Llunari" i llavors a la part tècnica. Es molt treballós dibuixar 6 ó 8 pàgines de còmic, i ens hem vist obligats (mentre preparam feines específiques per a la revista) a posar mà a històries que teníem fetes d'abans.

—Volem insistir en la falta de identificació ideològica.

—Si mirau el fons de les històries, hi trobareu des de nostàlgies ecològiques o simpaties i antipaties històriques fins a referències irreverents a certes institucions que creim que defineixen bastant la nostra postura.

—Com funciona Llunari a nivell econòmic, administratiu, etc.?

—D'una manera absolutament desastrosa. No només no cobram res per fer la feina, sinó que hi afegim doblers dels nostres.

—Veis futur a tots aquests intents de "franc-tirador" tipus "Llunari"?

—Sincerament hem de dir que ens comprometérem a editar 7 revistes i complir-les; després treurem comptes i decidirem si continuam o no.

De totes maneres l'Obra Cultural Balear ha promogut un concurs de còmic per als estudiants i ens ha convidat per fer una taula redona i exposar originals el dia que donin els premis. Això vol dir que se n'han donat, que existim, i que ens tenen en compte.

FERRETERIA COLL

Avinguda del Bisbe Llompart, 189-191 - Carrer des Tren, 38 - Tel. 50 08 92
Plaça Santa Maria la Major, 13-14 - Tel. 50 04 86 - INCA (Mallorca).

distribuïdor per a Inca de

trepans i accessoris BOSCH

productes fitosanitaris BAYER

i tot tipus d'articles per al BRICOLAGE

i el vostre taller

La natació, protagonista: CAMPIONAT DE BALEARS A INCA

Un dels esports de més recent aparició a la nostra Ciutat i que ha conseguit uns nivells de pràctica i popularitat bastant elevats és la natació, desconeguda en pla organitzat fins fa pocs anys, compta ara amb molts de practicants, sobretot en edats joves, cosa que ens fa pensar que en un futur no llunyà Inca pot ésser una potència dins les Illes, i de fet comença a tenir-se en compte, ja que l'equip local de "Sport Inca" està present a tots els trofeus i competicions que es fan al llarg de la temporada.

Si el passat any la venguda a Inca de J.E. Escalas i l'exhibició després dels nedadors americans amb els germans Escalas, fou un punt important per popularitzar la natació, aquest any, un altre esdeveniment pot donar el mateix resultat: l'organització a Inca del Campionat de Balears a la Piscina Municipal.

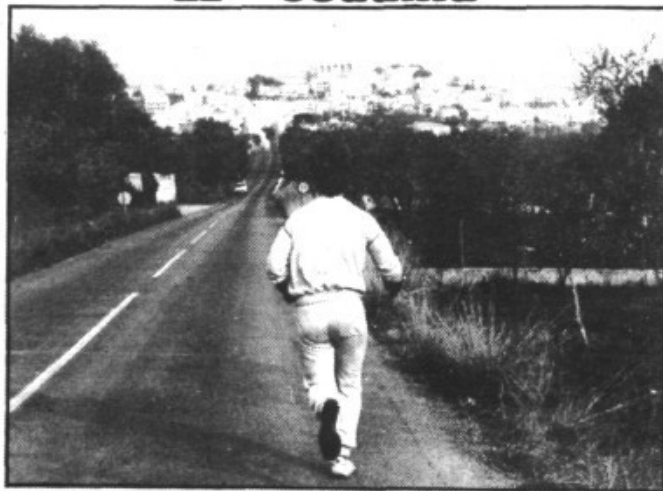
Com a preàmbul a aquest Campionat, el 9 de Juny a la piscina de "Sport Inca", se celebraran les VI Jornades de la Lliga Nacional de Promeses (aquesta categoria inclou els nadadors nascuts els anys 73, 74, 75) per després, els dies 21 i 22 de juliol, a la Piscina Municipal,

els referits Campionats de Balears. Participaran els equips del C.N. Palma, C.N. La Salle, C.N. San José, C.N. Ciutat, Sport Inca i encara no està confirmada la presència de l'Escola de Natació de Maó.

A pesar que la Piscina Municipal reuneix unes bones condicions per a la realització d'aquests Campionats, es fan necessàries unes petites reformes, així com dotar-la d'alguns accessoris suplementaris que ara no té, com per exemple dos tipus de suros, banderins, també unes tribunes i altres detalls que són necessaris per facilitar la feina als àrbitres i a cronometradors i als organitzadors.

L'Ajuntament hauria de calibrar la importància del fet i facilitar els mitjans adequats per aconseguir una perfecta organització, i adonar-se que la millor ajuda per promocionar l'esport és afavorir-lo; tal volta seria convenient que els regidors es preocupassin de conèixer les necessitats sobre el terreny i així evitarien absurds com per exemple, gastar-se uns milions d'una subvenció per il·luminar unes pistes impracticables, abans d'adecentar-les.

EL "JOGGING"

El principal avantatge que té córrer sobre altres esports és que es pot practicar a qualsevol lloc i a més en solitari, sense cap equipament especial.

Tampoc resulta un esport perillós, si es respecten, és clar, unes normes que són de sentit comú. Pràcticament, les úniques lesions, sobre tot en els principiants, són l'esbraonament, que es pot evitar amb un calçat adequat i començant a córrer a poca velocitat perquè l'organisme s'acostumi al moviment. Però, tal volta, el major enemic d'aquest esport sigui la por a fer el ridícul i la incomoditat de córrer dins la ciutat o per una carretera transitada.

Convé tenir en compte que és millor córrer per terrenys blans, com el camp, que fer ho per l'asfalt. També es convenient córrer ben aprofitat, sobretot en aquest temps: així el cos se sent enrobat després de la sessió.

El calçat és un altre punt molt important; no són convenient les sabatilles de plàstic, les millors són les de pell o lona; un secret per evitar les molèsties als peus, sobretot a les primeres sessions i amb calçat nou, és posar-se uns calçats fins i davant unes

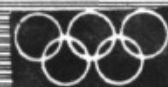
més gruixats, i així s'eviten les irregularitats del calçat. Un avantatge més d'aquest esport, és que es pot practicar amb pluja o vent, si es té en compte, que després es fa necessari banyar-se amb aigua calenta.

El secret del "jogging" consisteix a córrer a poc a poc i no fixar-se mai una meta: pensem que són més importants els minuts que es passen corrent que no la velocitat. El córrer ha de ser un divertiment i no un càstig.

Per a les persones ja madures o poc acostumades a fer exercici és aconsellable abans un reconeixement del metge.

Inca té molts de llocs adequats per poder córrer d'una manera més o menys tranquil·la com són els vells camins que envolten la ciutat. Encara que estaria molt bé que el nostre Ajuntament adequés un circuit permanent, mentre s'ho pensen, podeu córrer pel camí del Putxet d'en Reure, pel que va de l'escorxador a la pujada de Sta. Magdalena, etc. o, si no voleu sortir del poble, teniu dues avingudes grans: la dels Reis Catòlics i la Gran Via.

La pista cubierta: un viejo anhelo del deporte en Inca

El ascenso de «La Gloria» ha reavivado el tema

La vieja aspiración de dotar a Inca con una pista cubierta que albergue a una masa cada vez más ingente de deportistas, fue nuevamente lanzada al tapete de la actualidad cuando, hace un mes atrás, el equipo de baloncesto «La Gloria», consiguiera el ascenso a segunda división nacional. La hazaña —porque así hay que considerar la actuación de los inquenses— pilló de sorpresa a todo el mundo. Favoritos eran, y por muchos cuerpos de diferencia, el equipo palmesano del

Español-Brújula y los menorquines del Boscos. Pero, sorpresivamente «La Gloria» se alzó con el triunfo final que fue celebrado profusamente en la improvisada pista de la plaza de Mallorca. Allí, entre cánticos y brindis con «champagne», una triste realidad empañó, en parte, los festejos del merecido ascenso: «La Gloria» no tenía una pista cubierta que exige la Federación Española para jugar en segunda división.

La campaña para solucionar el problema se inició de inmediato. Pero lo que en un principio se preveía como una «batalla» deportiva fue transformándose lentamente en un abierto enfrentamiento de índole político, que se vio favorecido por la condición de Concejal y miembro de Alianza Popular del Presidente de La Gloria, Juan Sastre. Fue precisamente el señor Sastre quien inició las hostilidades cuando anunció que su equipo renunciaría a jugar en la categoría recién conquistada si el consistorio «persistía en su actitud de negar la posibilidad de techar una pista en Inca para que nuestro equipo haga frente a los compromisos que debe afrontar en septiembre próximo».

«Nadie pide un pabellón a todo lujo —señaló el presidente de La Gloria— sino, simplemente, que estudien la posibilidad de habilitar unas torres de hierro que soporten un techo «portante» para que podamos cumplir los requisitos que exige la Federación».

Angel García, miembro de Unión Mallorquina y Presidente de la Comisión de Vías y Urbanismo, salió

rápido al paso de esas declaraciones. «Me da la impresión de que Juan Sastre se está aprovechando de un triunfo deportivo para presionar en el tema del pabellón cubierto... ¿Había solicitado el Presidente de La Gloria que techaran una pista para jugar voleibol, fútbol o balonmano?»..

Estas primeras «escaramuzas» no hicieron más que revivir un antiguo enfrentamiento y que se arrastra desde principio de temporada cuando el ayuntamiento de Inca autorizó a La Gloria a utilizar la pista de la plaza de Mallorca. Todo parecía marchar bien, pero unas declaraciones a la pren-

sa del base, Tony Villa, —que acusó de «insalubre» dicha instalación— indignó de tal manera a los miembros de Unión Mallorquina que decidieron clausurar los vestuarios obligando a los baloncestistas a emigrar —pagando, lógicamente— a las pistas del Sport-Inca.

«Yo no intento mezclar

política con deporte —asegura Juan Sastre— pero lamentamos que las autoridades nos hallan ignorado toda la temporada, primero, al privarnos de utilizar la plaza de Mallorca y después, respondiendo con evasivas a una necesidad, que calificó de perentoria, de construir una pista cubierta en esta ciudad”.

NO HAY DINERO

La algarabía por el ascenso de La Gloria —que no se vivía desde los tiempos del Constancia-Yanko o Flavia— obligó a desempolvar los archivos en busca de olvidadas gestiones para construir un pabellón cubierto en Inca. Se supo, entonces, que hace veinte años atrás hubo un primer intento de realizar algo en relación con el tema, pero lo costoso del proyecto, hizo desistir a las autoridades de la época. En 1976 hubo otro estudio “en serio”.

A pesar del esfuerzo, el ascenso de la Gloria puede quedar sin efecto por carencia de una pista cubierta.

Todos los proyectos para construirla han fracasado

Esta vez existían dos alternativas. La primera costaba nada menos que ¡49 millones de pesetas!. La segunda, ni siquiera fue tomada en cuenta.

Todas estas fallidas gestiones tuvieron como marco las actuales instalaciones del Polideportivo Municipal, que cuenta con 2 frontones, 1 pista de baloncesto, 1 de fútbol, 1 de balonmano, 1 campo de fútbol, 3 pistas de tenis, 2 piscinas y 1 pista de gimnasia. Construir toda esta infraestructura, amén de instalaciones anexas, costó catorce millones de pesetas, de las cuales un cincuenta por ciento fue aportado por la ex-Delegación Nacional de Educación Física y Deportes.

Precisamente en este Polideportivo Municipal puede albergar —si las gestiones, por supuesto, llegan a feliz término— la futura pista cubierta de Inca. Falta

algunos detalles, por ejemplo, que las partes interesadas se pongan de acuerdo. Un informe preliminar elaborado por un arquitecto de la ciudad señala que en el Polideportivo se puede habilitar un adiamaje de hierro que soporte un techo portante en un plazo más o menos rápido (un mes) y relativamente económico (5 a 10 millones de pesetas), pero esta iniciativa que propugna Juan Sastre fue rápidamente cuestionada, no solo por las autoridades, sino que también por otros grupos políticos. “El señor Sastre sabe que está pidiendo un imposible”, declaró el portavoz del grupo socialista (PSOE) Mariano Bonilla, “ya que las arcas municipales no están para sufragar este tipo de gastos. Mi grupo propugna —evidentemente— la construcción de un pabellón cubierto pero éste ha de hacerse

con detenidos estudios preliminares y en dónde debe existir la posibilidad de que un consorcio municipal que agrupe a los ayuntamientos de localidades vecinas, permita el mejor aprovechamiento del mismo”.

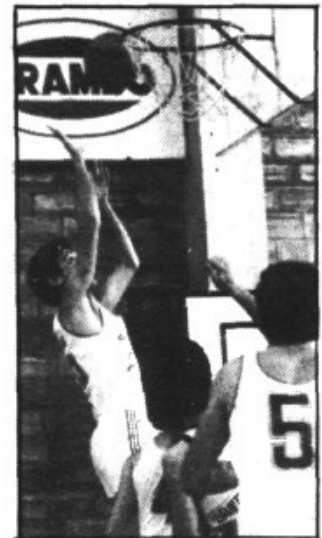
COMPAS DE ESPERA

Angel García, de Unión Mallorquina, asegura que “yo como deportista soy el primero en desear en Inca la existencia de una pista cubierta, pero lo que no podemos hacer jamás es hipotecar las arcas municipales con inversiones ajenas al presupuesto establecido.

De todas formas, García ordenó a sus ayudantes que iniciaran —nuevamente— estudios preliminares para la construcción del famoso pabellón cubierto. Según este informe, habilitar una estructura de hierro con un techo “fijo” costaría alrede-

dor de los catorce millones, pero también existe la posibilidad de que por la mitad de ese precio (siete millones) se adquiriera una lona inflada a gas y que funciona perfectamente en la piscina cubierta “Es Molinot” de Binnissalem. “Es el Consistorio el que debe decidir y mientras estamos empeñados en finalizar las obras para iluminar las pistas de balonmano, baloncesto y minibasket, cuyos presupuestos ya fueron aprobados”, precisó el Presidente de Vías y Urbanismo.

El tema está actualmente en “compás de espera” y no se preveen grandes novedades, al menos, hasta después de la temporada de verano. Todo el mundo tiene la mejor de las intenciones pero el factor económico pesa lo suyo y más en las actuales circunstancias. Además, como señaló un miembro del Consistorio “nuestro temor es que una

vez construida esa pista cubierta, y cuando ya no sea “novedad” en la ciudad, se produzca una infrutilización de la misma, como aconteció con las instalaciones del Polideportivo que apenas registra un uno por ciento de rendimiento deportivo”.

PATRICIO CANDIA

Canon

COPIADORAS - M. ESCRIBIR ELECTRONICAS

Pedro Salas Bennasar
DISTRIBUIDOR

Obispo Llompert, 105 - 107
Tel. 505391
INCA (Mallorca)

Primo Carnera, un campeón que compraba sus zapatos en Inca

El púgil italiano tuvo en su poder durante dos años, el cetro máximo de los pesos completos

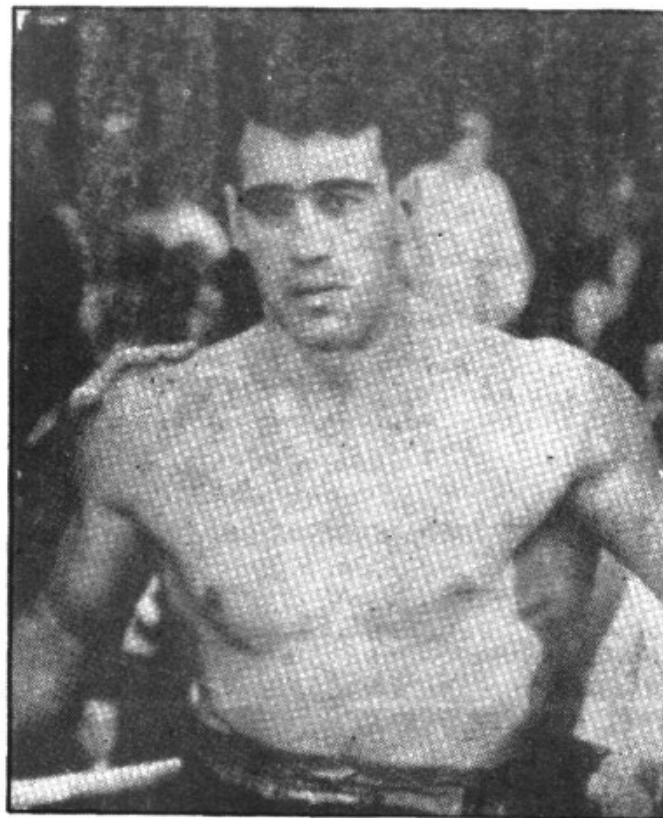
El italiano Primo Carnera fue campeón mundial de los pesos completos con la ayuda de unos potentes y prodigiosos puños pero jamás olvidó calzarse unos zapatos elaborados especialmente para él en la fábrica inquense de "Antonio Ramis Coll". Para el púgil número uno del mundo entre los años 1933 y 1935, esta era una de sus reglas de oro y viajaba continuamente a esta ciudad para que —mediante una "horma especial"— le confeccionaran unos zapatos que él pasearía por los cinco continentes.

Primo Carnera nació el 26 de Agosto de 1906 en la ciudad de Sequals. Medía 2.05 metros y pesaba 115 kilos. Aun se recuerda en Inca la impresionante figura del ya desaparecido campeón, que quizás, fuera uno de los pioneros en acrecentar la merecida fama del calzado inquense. Carnera no se privó nunca de nada. Cuando le llegó la fama el éxito y el dinero, aprovechó perfectamente las circunstancias que le sacaron del anonimato en Italia. Con sus trajes impecables, costosísimas

corbatas de seda italiana y... los zapatos inquenses, Primo Carnera, paseó por el mundo entero su fama de "play-boy".

SUS MEJORES AÑOS

Primo Carnera disputó en su carrera deportiva 103 peleas de las cuales, ganó 88 y perdió 15. La fuerza y brutalidad de sus puños quedó de manifiesto cuando en 1933, derrotó el 10 de febrero en el round 13 a Erbie Sachaaf, quien murió inmediatamente después a causa de una conmoción cerebral. Al púgil italiano, cuerpo de gigante pero sentimientos casi infantiles, este desgraciado suceso le afectó enormemente y siempre rehuyó ante los periodistas recordar el tema. Ya con la máxima corona en su poder derrotó el 29 de agosto en Nueva York a Jack Sharkey, por K.O. en el sexto round. Y en Roma, el 22 de Octubre venció al español Paulino Uzcudum, proclamándose campeón de Europa. En 1935 fue derrotado por Joe Louis y en el declive de su carrera sufrió tres derrotas consecutivas ante su compatriota Luigi Musi-

Primo Carnera, un excepcional campeón mundial.

na.

Arruinado y enfermo, apuró sus últimas horas deportivas como "catcher" en espectáculos casi circenses, donde su nombre todavía era capaz de atraer la atención de los aficionados. Primo Carnera, el gran cam-

peón mundial que venía a Inca a comprar sus zapatos, murió de cáncer en el más completo de los olvidos. Triste destino para una excepcional figura del boxeo mundial.

PATRICIO CANDIA

MUSICAL

CENTRO

INSTRUMENTOS MUSICALES
ACCESORIOS
PARTITURAS
LIBROS

Cl. Formentor, 3 (Esquina Carret. Lluch) - Tel. 505870 - INCA

Es Malinco

.BAR

.JOC/ RECREATIUS

selva

SIGNATURA

Afrodísio Cabanellas y Anastasia de Seguí. Grandes Duques del Corral.

Me los encontré jugando al basket en el patio de butacas de un cine de estreno de un viejo barco Romano hundido en el Pacífico. Les advertí que yo era periodista y cualquier cosa que hicieran o dijeran, podría luego usarla en mi provecho, pero ellos ni caso, siguieron lanzando a canasta.

- Está bueno el día ¿Fh?
- Bueno, bueno.
- Buena cosecha este año ¿Fh?
- Buena, buena.
- ¿A cuánto los calamares?
- Pero, ¿dónde quieres llegar, que es lo que pretendes?
- Me gustaría que me dijese tu nombre.
- Afrodísio Cabanellas.
- ¿Y tú?
- Anastasia de Seguí.
- ¿Casados?
- No. Hermanos de leche.
- ¿A qué raza perteneces?
- A la porcina.
- O sea que sois unos cerdos.
- En el más puro sentido literal de la palabra, además, tenemos un título nobiliario: Grandes Duques del Corral.
- Pues yo imaginaba que pudiera haber Duques que fueron unos cerdos, pero al revés...
- Por favor, no compares.
- ¿Y qué hacen unos ... como vosotros en un sitio como este?
- A las cinco, tomamos el té de las cinco.
- ¿Y a las ocho? por ejemplo.
- Esperamos a que sean las cinco para tomar el té.
- Señor Afrodísio, por veinticinco pesetas cada respuesta acertada, dígame:
- No me entero de nada Mayra, por favor repite.
- Tiempooooo!
- Seco y soleado en la mitad norte y estrecho de Bucarest, lluvias en la otra mitad y demás estrechos, aunque les advertimos que aquí nadie se hace responsable de nada.
- ¡Mi capitán, mi capitán, el barco se hunde, ¡Rodríguez reúna a la tripulación en proa y vendales un cupón de la O.N.C.E. vamos a rifar el barco antes de que se enteren!, Fernandez, coloquéme el paracaídas azul causaré sensación entre el personal. NOTICIAS: INTERNACIONAL, el camarada CHERNIENKO y FARRABAL han sido vistos repetidas veces desnudos en público ante la gravedad de la situación, LOLA FLORES y FFLIPF CAMPUZANO se reunirán esta tarde en el hipódromo

de la zarzuela; CAROLINA DE MONACO embarazada por un comando terrorista, si es niño se llamará como su padre, y si es madre como su niña; NACIONAL. El ministro de sanidad y turismo PEPF MARCENA se fumó la primera piedra de un psiquiátrico, el resto se lo repartieron los diputados en las cortes antes de aprobar el proyecto de ley contra las drogas.

SFNSACIONAL!!!! La policía Española descubre que F.T.A. también se alimenta de Yogurt.

- ¿Y vos señora ANASTASIA cuando aprendisteis a jugar al Baloncesto?

- En tiempos de FELIPE V el Hermoso, cuando España era todavía algo más que un club, me enseñó un hidalgo caballero llamado D. OUIJOTF DE LA MANCHA.

- ¿Conocisteis también a DULCINEA?

- A ella no pero a un primo suyo que trabajaba en RUMASA, si que llegué a conocerlo.

- ¿No sería el RUIZ MATFOS?

- No, ese todavía no había mal nacido.

- Andaría escasa la gasolina en aquellos tiempos ¿no?

- Sí, porque estábamos en guerra con los moros, pero tampoco nos importaba demasiado, siempre íbamos a caballo.

- Señora ANASTASIA para terminar ¿Digamé una regla?

- La primera, esa nunca se olvida.

Sin darnos cuenta, el patio de butacas se había llenado de un público exigente y feroz, yo me fuí, los cerdos siguieron lanzando a canasta.

PKP MATAS

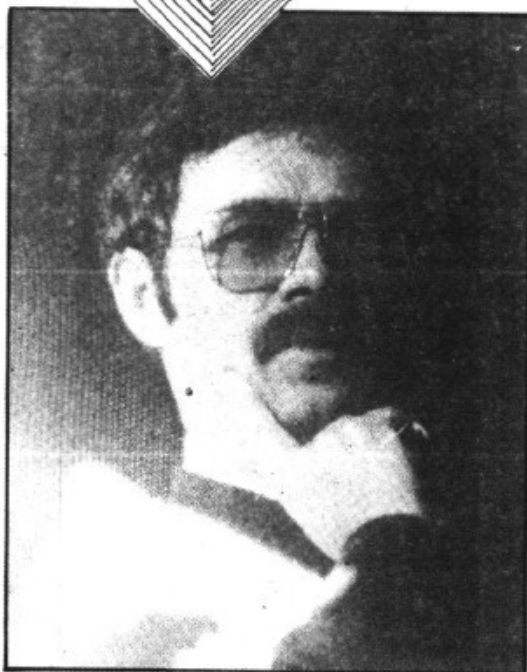
ARTS PLASTIQUES

crítica

El pinzell juga amb la paleta sucant la pintura que lentament es va posant damunt la tela blanca, transformant-la en obra. Una obra feta amb intensitat, amb la simplicitat de la bellesa d'unes pinzellades encaçant un univers, un món replet de verds i de blaus. Lluitant amb els elements, a la recerca de l'equilibri, la perspectiva, l'harmonia cromàtica, i el seu fruit es l'obra cuidada, treballada en viu, despullant el paisatge, vestint la figura nua rera unes mirades ocultes, rera un cos que escapa al món de l'espectador,

creant una figura fruit de la passió entorn a la dona, fent del seu cos poesia i de la pintura un poema, una obra acabada, una bellesa que ens arriba pels sentits i es grave en el cervell. Vet aquí l'autor i l'obra, no cal presentar-los, cal veure'ls. L'autor, l'artista, és en Marquet Pascual, l'obra: la seva pintura, els paisatges de la seva terra, del seu poble, la bellesa d'un cos nuu i idolatrat per l'artista i l'espectador en un mateix temps.

ANTONI RODRIGUEZ
MIR
Poliença-Març 1984

MARQUET PASCUAL - Neix a Pollença (Illes Balears) l'any 1942.

1952.— Estudia dibuix a l'estudi del professor Monserat Amengual.

1956.— Deixeble del pintor català Carles Got.

1961.— Estudia a l'Escola d'arts i Oficis de Ciutat. Exposició a l'estudi del mestre Got.

1975.— Exposició a la Casa de Cultura de Pollença. Exposició a la Galeria Blanes de Ciutat. Col·lectiva per la inauguració de la Galeria Norai de Pollença. Exposició al Centre d'Expositors d'Inca.

1977.— Col·lectiva a la I Mostra d'Arts Plàstiques de Sa Pobra. Exposició a la Galeria Mercantil d'Inca. Exposició al Cercle Cultural del Port de Pollença. II Trobada

de Pintors de Sa Pobra.

1979.— Col·lectiva a la III Mostra d'Arts Plàstiques de Sa Pobra. Exposició a la Caixa d'estalvis de Murcia. Exposició a la Sala Guillem Cifre de Colonya de Pollença. Exposició a la Galeria Roch Minué de Ciutat.

1981.— Col·lectiva a la V Mostra d'Arts Plàstiques de Sa Pobra. Adquisició d'un quadre de part de l'Ajuntament de Sa Pobra destinat al Museu d'Art Modern. Exposició a Galeries Bennassar de Pollença.

1984.— Col·lectiva a la VII Mostra d'Arts Plàstiques a Sa Pobra. Exposició conjunta 4 variacions damunt la Veritat a "Sa Nostra" de Sa Pobra. Exposició itinerant a "Sa Nostra" de Lloseta - Lluçmajor - Sa Pobra - Manacor - Ciutadella i Eivissa.

MARQUET PASCUAL

PINTURES

EXPOSICIÓ DEL 5 20 DE MAIG, 1984
SALA D'EXPOSICIONS

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

LLOSETA

Espirafocs

LLIBRES — PAPERS — EXPOSICIONS

BISBE LLOMPART, 127

TEL. 50 25 35 — INCA

LLIBRES

EL SILMARILLION

J.R.R. Tolkien.

Col Minotauro-Edhasa.

El Silmarillion no és una novel·la, tampoc un conte de fadès, ni una història fictícia. La podríem definir com una visió llegendària o mítica del conflicte entre el desig de poder i la capacitat de crear.

La corrupció de Fëanor, el creador de la bellesa, a causa de Morgoth, el senyor de la tenebra, i de la seva pròpia cobdícia, i els fruits inevitables d'aquesta corrupció, és el tema central de l'obra.

A la mort de Tolkien, El Silmarillion era una col·lecció de manuscrits, que varen esser ordenats i preparats per donar a la impremta pel fill de l'autor Christopher Tolkien.

1984

George Orwell

Ed. 62/Destino

El títol d'aquesta obra havia de ser "El darrer home d'Europa", més tard es va decidir canviar aquest títol pel resultat d'invertir l'ordre de dos números de l'any en que s'escrivia.

Que el títol sigui fruit de l'atzar no fa que la coincidència amb l'any que vivim no justifiqui totes les reflexions que ha suscitat.

El món que apareix a 1984, un món sense llibertat, on les persones són controlades i dirigides per un sol home gràcies a la col·laboració de les màquines, ha estat interpretat de diverses maneres: previsió d'un futur que ja tenim al damunt, dissecció de les tendències del Poder que ja podem observar en el temps que fou escrita la novel·la (1948), atac al comunisme i al feixisme etc.

EL CORSARI DE L'ILLA DELS CONILLS

G. Janer Manila.

Ed. La Galera

"El corsari de l'illa dels Conills" és el darrer dels llibres que G. Janer Manila ha publicat per al públic infantil i juvenil de parla catalana, del qual s'ha fet una adaptació teatral, duita als escenaris pel grup CU-CORBA.

El Corsari és una novel·la d'aventures plena de sensibilitat i riquesa de llenguatge, on la imaginació, el joc de paraules, les metàfores, brollen de forma constant i prodigiosa. El final de la narració és un cant a la llibertat i a l'amor, que sura per damunt tots els entrebancs.

morgana

**Nosaltres llegim
'Raiguer'. i tu ?**

FET SUSCRIPTOR

apartat 302 Inca

POPULARS D'INCA - 84

amb el
suport de :

"RAIGUER REVISTA" convoca, amb motiu de les festes patronals de Sant Abdon i Sant Senén, els premis populars 84 a Inca. El propòsit de la convocatòria és el de sebre l'opinió del ciutadà d'Inca sobre els seus veïns. Per això hem triat les persones més destacades en la política, empresa, mitjans de comunicació, comerç, esports, cultura i societat del nostre entorn. D'Entre ells han de sortir els més populars, segons la lliure elecció-dels nostres lectors i dels oïents de l'emissora "RADIO BALEAR", que presta la seva inestimable col.laboració al nostre concurs. Potser en la llista que oferim s'hagin comès importants oblits, a pesar d'això la Redacció de "RAIGUER" ha pensat que durant els passats mesos els personatges que proposam han estat els més destacats en la vida de la nostra societat; en tot cas, ja hi haurà altres oportunitats. Els catorze elegits són aquests; la paraula definitiva la tenen els nostres amics. L'elecció dels populars de l'any és prou simple: es tracta d'enviar el cupó que incoem, amb els noms de dos dels personatges proposats. Entre tots els cupons enviats, es farà un recompte que donarà la llista dels tres "Populars 84", a Inca. Ah! També tenim premis per als electors: cada mes se sortejaran cinc subscripcions a la nostra revista.

CONCURS " populars d'inca-84 "
EL MEU VOT ES PER:

PER TENIR OPCIO ALS PREMIS DEL CONCURS ,
EL MEU NOM ES.
ADREÇA
Envià el present cupó a l'apartat 302
d'Inca o dur-ho personalment a la llibre-
ria Espirafocs.

VICENÇ BESTARD (Música).— Per la seva labor en la direcció de la banda "Unió Musical Inquense".

PEP BUADES (Comerç).— Un dels fundadors de l' "Associació de Comerciants d'Inca" i el seu principal impulsor.

RAMON FIGUEROLA CLADERA (Política).— El líder de més entitat que ha propiciat l'esquerra a Inca.

LA GLORIA (Esports).— Pel seu brillant ascens a 2a. Divisió.

CRISTOBAL PELAEZ (Ràdio).— Un jove i marxós locutor.

OBRA CULTURAL BALEAR (Cultura).— Una entitat dedicada a la normalització de la nostra llengua i cultura.

ANTONI PONS SASTRE (Política).— El triomfador de les darreres eleccions municipals.

PENYES DEL CONSTANCIA (Esports).— L'afició del Constància ha ressorgit.

LLORENÇ RIGO PORTELL (Pagesia).— Un defensor dels drets dels pagesos.

CATALINA SEGUI BELTRAN (Empresa).— Una de les poques dones empresàries de Mallorca.

SPORT INCA (Esports).— Pels èxits aconseguits popularitzant la natació.

JAUME SERRA (Ball).— Una vida entregada al folklore mallorquí.

JAUME SOLER CAPO (Premsa).— Per la seva dedicació a la informació.

CATALINA VALLORI SEGUI (Societat).— Pel seu interès en el món dels minusvàlids i la infància.

JAUME VILLALONGA REUS (Ràdio).— L'afició convertida en un digne nivell professional.

MONTRES SANTOS

GARANTIA DE POR VIDA

 ORDIÑANA
JOYERIA

Teniente Llobera, 15 · Inca · MALLORCA